SOVÍ VOČI

OSM DÁRKŮ PRO PŘÁTELE

Alžběta Rývorová

Věnováno všem, kdo rádi dávají i dostávají dárky

Děkuji Martině Heš Hudečkové a její báječné partě ze Spisovatelského cappuccina za skvělou podporu, pomoc a inspiraci, bez nichž bych svůj Rubikon nikdy nedokázala překročit.

Alžběta

Obsah:

Soví Voči	*Naprosto realistický úvod do problematiky dárcovství.*	*4*
O Slzičkové Panence	*Minipohádka o zrození první lektorky tance.*	*5*
Já Tymián	*Autentické vyprávění pravého hrdiny.*	*7*
Voda a Drak	*Draci a princezny jsou jen v pohádkách. Nebo ne?*	*10*
Masérka	*Tvůj život a svět má hranice mnohem dál, než si myslíš.*	*16*
FantaZtická brigáda	*Když si studentka pedagogické školy konečně najde brigádu.*	*20*
Předsvatební noc	*Co ve vyprávění Ovčí babičky chybělo.*	*28*
Karty	*A konečně poctivá fantasy povídka.*	*40*

Miluji psaní příběhů a ráda píšu pro lidi, které mám ráda. Někdy si nejsem jistá, jestli z napsané povídky mám větší radost já než obdarovaný. Napadlo mě, že ty moje psané dárky jsou vlastně „soví voči“. Chcete vědět proč?

Soví Voči pro Ivču

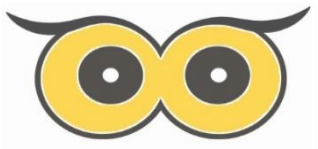

Soví Voči

Do konce roku 1988 zbývalo už jen pár týdnů a do mých praktických závěrečných zkoušek jen pár dní. Venku bylo nevlídno, ale tady, ve zlatotiskové dílně jsme si užívali tepla, šířícího se z rozpálených zlaticích lisů. Vzala jsem do ruky další „péefku“, pečlivě jsem ji přiložila k posuvnému pravítku, položila jsem na ni zlatou eloxovou fólii, jednou rukou jsem celou kovovou plotnu zasunula pod hlavu stroje a opatrně stiskla páku. Vysunula jsem plotnu a sundala zlatou fólii. Pohladila jsem lesklý zlatý zvoneček, který se objevil hned vedle přání všeho dobrého a šťastného do nového roku 1989, které svým kolegům přál v textu „péefky“ předseda závodního výboru KSČ soudruh… atd.
Položila jsem kartonovou „péefku“ na hromádku dalších. Kolikátý zvoneček už to dneska byl? Dvě stě padesátý devátý?

Proti mně seděla Ivča. Výuční list v oboru „knihař“ měla v kapse už rok. Ona – regulérní zaměstnanec, já stále učeň na zkušené. Ivča odložila na hromádku další svatební oznámení, do kterého tiskla obrázek zlatých prstýnků svázaných stužkou. Urovnala si dlouhý pramen vlasů za ucho a zeptala se:

„Už máš nějaké vánoční dárky?“

„Zatím nic moc,“ zaváhala jsem, „ale pro mámu mám bábovku.

„Jakou bábovku?“ zeptala se překvapeně Ivča.

„Normální. Koupila jsem jí novou formu na bábovku.“

„Proč?“ zeptala se Ivča.

„Jak proč? Aby mohla péct bábovky ne? Co jiného by s formou na bábovku asi měla dělat?“ Pro změnu jsem se tvářila překvapeně já.

Ivča našpulila pusu na stranu a kývla hlavou. „Jasně! Takže soví voči.“

„Jaké soví oči?“ vykulila jsem na ni nechápavě ty svoje.

„Ty jsi koupila mámě formu na bábovku, aby ona mohla upéct bábovku pro tebe…“

Ivča se na mě zašklebila zpod vlasů, které jí zase spadly do obličeje. Když to řekla takhle, začala jsem i já cítit, že s tím dárkem není všechno v pořádku.

„To jsou přímo ukázkové soví oči! Já ti to hned vysvětlím,“ dodala Ivča a začala vyprávět:

„U nás v ulici je prodejna s pomůckami pro preparování zvířat. Na takové ty chcíplotiny ze školních kabinetů,“ dodala, když viděla můj zmatený výraz.

„Ve výloze měli před pár lety vystavené v malé krabičce i skleněné soví oči. Můj bráška chodil každý den kolem nich a děsně moc se mu líbily, jenže byly drahé a on tolik peněz neměl. Měl jen peníze, které si šetřil na dárky na vánoce. Nakonec to vyřešil tak, že ty oči koupil a dal je pod stromeček k vánocům tátovi. Táta nevěděl, co si má s těma očima počít, a dal je zpátky bráchovi. Od té doby se u nás doma říká dárkům, které dárce dává s poněkud sobeckými úmysly „SOVÍ VOČI“. A nezlob se na mě – forma na bábovku – to jsou Soví voči přímo ukázkové…!“

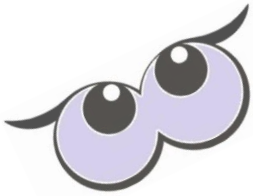

O Slzičkové Panence

V temné pustině se mezi kamennými balvany proháněl vítr: „Huuu – huuu – huuu“.

Od počátku a snad ještě dřív. Zima, tma a stále jen to „Huuu – huuu – huuu“, bez naděje a bez konce.

Když vtom najednou – snad z lítosti nad tíží samoty a nicoty a ze stesku nad tím, co mohlo být a není – Temnota uronila slzu. Slza dopadla na studenou zem, dotkla se jí a pohnula se. Než se Temnota stačila podivit, místo slzy tu stálo malé děvčátko – Slzičková Panenka s širokou sukénkou. Stála a zvědavě se rozhlížela. Všude tma a zima. „Huuu“ prosvištěl kolem vítr. Slzičková Panenka se usmála.

„Báječně, to je něco!“ A když vítr znovu proběhl kolem „Huuu“, Panenka se protočila a zamávala sukénkou „Baaah“. Vítr se podivil, kdo se mu to staví do cesty a vrátil se „Huuu“. Panenka se vesele otočila, až sukénka opět zavířila „Baaah“. Temnota začala být zvědavá, co se to v jejím nitru děje a opatrně otevřela jedno malé očko. Ale jedno očko na to nestačilo, a tak Temnota postupně otvírala další a další očka, až zapomněla na tmu. Panenka otočila obličej vzhůru a s nadšením se dívala na otvírající se očka temnoty.

„Jů, ta jsou krásná. Budu jim říkat Hvězdy.“ Panenka si ještě chvíli hrála s větrem, až ji napadlo hru zpestřit. Ve světle Hvězd si povšimla studených kamenů. Při dalším poryvu větru se přitočila k jednomu z nich a zaťukala na něj „Dh-dh“.

„Huuu – dh-dh – baaah“. To se jí tak moc zalíbilo, že to zopakovala.

Vítr přiletěl: „Huuu...“, zaťukat „dh-dh…“ a zavířit sukénkou „Baaah“.

A znovu: „Huuu – dh-dh – baaah, Huuu – dh-dh – baaah, Huuu – dh-dh – baaah“.

„To mě baví. Hu-d-ba se mi moc líbí“, pomyslela si Panenka a znovu obtančila studený kámen. Ale co to bylo? Opatrně přitiskla na kámen ouško. Z nitra se ozývalo tiché:

„Dh-dh – dh-dh – dh-dh – dh-dh...“

„Jů, Kámen umí také dělat hudbu.“ A jak se Panenka tiskla ke kameni, už se najednou nezdál tak studený a tvrdý. Tiché klepání sílilo.

„Dh-dh – dh-dh – dh-dh...“ Kámen se pohnul a to už stál před panenkou kamenný človíček se zeleně smaragdovýma očima. Opatrně se rozhlížel a nejistě se pokoušel pohnout. Panenka se zajíkla překvapením.

„Jejda, to musím zkusit ještě jednou.“ Dotančila k dalšímu kameni.

„Huuu – dh-dh – baaah.“ A opravdu i tento kamínek se probudil. Tentokrát vypadal jako Kamínková Panenka s tyrkysově modrýma očkama. Panáček i Panenka se chvíli nesměle rozhýbávali až se přidali k tanečku Slzičkové Panenky. Jejich tanec probouzel další a další kameny a měnil je na Panáčky a Panenky. Hvězdná Temnota si řekla, že na to už její očka nestačí a úplně na okraji otevřela jedno velikánské zlaté a zářivé oko. Oko pomalu stoupalo

výš, aby lépe vidělo na tančící človíčky, až Temnota zapomněla být tmavá a změnila se na blankytnou modř.

Světlo a s ním přicházející teplo vzbudilo Zemi.

„Jejda, co mě to lechtá?“, pomyslela si Země, když ucítila stovky tančících nožek a pokryla se na obranu kobercem zelených stvolů. Slzičková Panenka se obdivně zastavila, před tichými lístky. Zavlnila se ze strany na stranu a lístky to po ní zopakovaly.

„Huuu“ prosvištěl vítr a lístky se zatřepaly, jak je to Panenka právě naučila.

„A co takhle?“, zeptala se panenka a schoulila se do klubíčka a pevně si objala ramínka ručkama. Když se vítr opět vrátil, Panenka se ladně narovnala a ručky pomalu rozevřela široko do stran a nahoru ke slunečnímu oku. Zelené stonky Panenku následovaly a jeden za druhým začaly ke slunci rozvírat pestrobarevné květy. Kamenní Panáčkové a Panenky nadšeně zkusili napodobit nový tanec. Další a další květy se otvíraly.

„A teď nahoru!“, vykřikla vesele Slzičková Panenka a vyskočila s rukama vztyčenýma k nebi. Některé stonky trávy začaly překotně růst, sílit a košatit se do větví a větviček.

„Jen aby Hudba byla slyšet až tam nahoře,“ dělala si starosti Slzičková Panenka. V tom se jí nad hlavou něco mihlo a posadilo se to na právě se zrodivší Strom. Nad ozářenou zemí se ozval první ptačí zpěv. Kamenní panáčkové a panenky se roztančili a rozezpívali. Všichni, až na toho nejstaršího. Ten přistoupil k Panence a s úctou jí povídá:

„Ty jsi nás všechny probudila a probudila jsi pro nás Svět. Jsi Božská.“

„Cože? Já?“ Podivila se Slzičková Panenka. Pak se rozesmála a roztočila se dokola, až sukénka zavířila. „Ale kdepak. Já jenom ráda TANČÍÍÍÍÍÍM...“

Soví Voči pro Moniku a Timíka

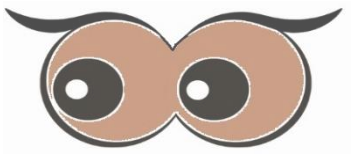

Já Tymián

Lidi jsou vážně děsní zoufalci. Já nevím, co by si bez nás počali. Jediné, co dokáží – to se jim musí uznat – dokáží otevřít tu velkou bílou krabici, kde je vždycky něco dobrého. Jen by ji mohli otvírat častěji. Mají veliké a pohodlné pelechy, ale nechtějí se o ně dělit. Aspoň ta Moje Člověčka ne. Vůbec ji nenapadlo, kolik by ušetřila místa, kdybychom spali v jednom pelechu. Už jsem jí to vysvětloval snad milionkrát, dokonce jsem jí to i předváděl, ale jak je hodná, tak je nechápavá. Jako by kost na stěnu házel. Někdy mám podezření, jestli není příbuzná s nějakou kočkou. Tak nesmyslně se chová.

Tuhle přišla návštěva. Jiná člověčka. Chtěl jsem návštěvu přivítat, jak se sluší a patří, ale hned to bylo samé:

„Neskákej! Sedni! Neolizuj ji! Nech toho! Neštěkej! Kde máš místo? Lehni…“

Jak můžu někoho slušně pozdravit, když nic nesmím? Nezdvořile sedět na zadku a čučet? Hrát si s návštěvou nesmím. Povídat si s ní nesmím. Když už mě konečně aspoň podrbe za uchem, nesmím jí ani olíznout obličej. Že prý mi smrdí z huby – jako by jí z huby vonělo…

Lidi…

Kočka, aby se v nich vyznala…

No ale dál: Tahle návštěva povídala Mojí Člověčce, že dělá knihu, (to je věc kterou taky nesmím kousat), a že prý chce, aby kousek té knihy byl pro Moji Člověčku, a o čem, že to má být. A Moje Člověčka řekla, že to má být o Timíkovi, jak vykonal nějaký hrdinský čin. Timmy, to jsem totiž já – tak mi lidi říkají. Někdy mi říkají i Tymián. Ta návštěva se na mě podívala dolů a zatvářila se hodně… no… řekněme neuctivě. Podrbala mě za uchem a řekla Mojí Člověčce: „A všimla sis že tvůj Timík není vlčák ani dobrman, ale čínský Shih-tzu? Nějak si neumím představit, jak tě tahá z pod laviny, nebo tě brání před úchylem v parku…“

Pche – ta toho tak ví. Jako bych pro Moji Člověčku nedělal hrdinské skutky každý den! Jenže to by si toho musel někdo všimnout že? Za inteligenci lidí já fakt nemůžu…!

Pár dní nato jsme jeli k vodě. Tam máme s Mojí Člověčkou další boudu. Akorát, že tady nejsou boudy postavené na sobě, ale hezky v řadě, těsně vedle sebe a jsou maličké. Vlastně je to moje bouda. Jmenuje se to tady totiž Mokropsy, ale já nejsem puntičkář a jsem rád, že se u mě Mojí Člověčce líbí.

Hned jak jsem vyskočil z auta, pozoruju, že se kolem plíží potkan. Vrhnul jsem se na něj a zahnal jsem ho. Myslíte, že to Moje Člověčka ocenila? Naštvala se, že štěkám! Potkana si vůbec nevšimla, ani ho nezačuchala! Začala tahat z auta tašky a šla k naší boudě. Vůbec si nevšimla, že ve vedlejší boudě je někdo cizí, přitom smrděl všude kolem. Normálně tam bývá taková hodná člověčka. Někdy mě pohladí a pochválí. A někdy od ní dostanu i nějakou

dobrůtku. Ale dnes ne. Cítil jsem její vůni, ale byla už několik dní stará. Místo ní tu páchnul nějaký neznámý člověk. Za zavřenými dveřmi. Začal jsem na dveře štěkat, aby Moje Člověčka pochopila, že tu nejsme sami. Ona by na to nepřišla. V čuchání vážně není moc dobrá. Ale zase mě okřikla, protože jí začala kvílet Placka. No fajn. Já se jí snažím říct něco důležitého a ona si povídá s Hysterickou Plackou. Už fakt, ani neštěknu. I kdyby tu řádil celý zájezd cizáků.

Placka chtěla vědět, kde jsme a jak to, že nejsme doma. Jako, kdyby to neviděla sama. Moje Člověčka řekla, že má mimořádnou dovolenou a je v Mokropsech. Pak Placka vykládala něco o havárii vody a že přijede za námi do Mokropes. Přitom tu už dávno byla. Ale moje Člověčka je hodná a trpělivá. Asi si tu Placku vzala na starost z nějakého útulku pro úplně Pitomé Placky.

Placka sklapla a zhasla a Moje Člověčka úplně zapomněla, co jsem jí říkal o tom cizákovi a začala pobíhat kolem boudy a loupat brambory a krájet cibuli. Hmmm, salám žádný. To se dalo čekat.

Rozhodl jsem se hlídat sousední boudu. Normálně se tady lidi zdraví a halasí na sebe a tenhle nic. Ani mi nepřišel říct, jak jsem krásný a roztomilý pejsek. A to bylo fakt divné. To říkají totiž všichni. Páchnul nervozitou a možná strachem. Že by se bál mě? Moc často se mi to nestává, ale je to skvělý pocit. Fakt že jo. Alfa samec, to jsem já! Whauuu! Usadil jsem se tam a hypnotizoval dveře.

„Tymiáne, dej už pokoj. Evička tu není!“

Řekl bych jí, že nejsem blbej, že to vím taky, ale copak mě někdy poslouchá? Pořád si brebentí tou svou lidštinou a normálnímu jasnému štěknutí nerozumí. Aby toho málo nebylo, tak mě přivázala k verandě. To mě fakt urazilo. Sice jen na tu dlouhou vytahovací šňůru, takže bych k sousední boudičce stejně došel, ale tady jde o princip! Zalezl jsem na verandu a protestně vysypal misku z granulema. Moje Člověčka si toho vůbec nevšimla. Odnesla si ven na stůl velký hrnek s horkou kávou a začala na židle rozdávat polštářky. Takhle hodit jeden dolů na zem pro mě, to ji pochopitelně nenapadlo…

Přijelo další auto. Aha. Proto Moje Člověčka tak zuřivě vařila. Z auta vystoupila Malá Člověčka. To je člověčka, co voní skoro úplně stejně, jako ta Moje. V náručí nesla malé člověčí Štěně. No sláva. Konečně někdo, s kým se dá rozumně zabavit. Začal jsem se těšit, jak se budeme zase přetahovat o hračky. Málem jsem zapomněl i na to, že jsem uražený.

„Ahoj mami. To byla cesta! Děs! A před barákem máme díru, jak do pekla a voda prý nepoteče nejméně dva dny. To bych tam s malým nepřečkala.“

Objaly se. Jindy je taky vítám, jak se sluší a patří, ale jsem zásadový, a hlavně uražený pes.

Nikdo si toho nevšímal. Moje Člověčka si vzala Štěně a začala mu něco vykládat. Štěně se smálo. Malá Člověčka se začala protahovat a pak se zarazila.

„Mami, Evička do těch lázní nejela?“

„Jela. Proč?“

„V okně se hnula záclona. Někdo tam je!“

„Nesmysl, kdo by tam byl?“

Malá Člověčka udělala pár kroků ke dveřím a natáhla ruku. Než stačila zmáčknout kliku, dveře se prudce otevřely a ten cizák se konečně objevil. Ale představování se nekonalo. Malá Člověčka zaječela a uskočila. Moje Člověčka se pokoušela schovat Štěně, aby na něj cizák neviděl. Štěně se leklo a začalo řvát. Cizák držel něco v natažené ruce. Ve vzduchu jsem cítil strach.

„Nekřičte a nic se vám nestane. Obě mi dejte mobily a klíčky od auta!“

„Já mám mobil a klíčky v autě,“ namítla Malá Člověčka.

„Tak ty!“ otočil se na Moji Člověčku.

Moje Člověčka podala Štěně Malé a začala si prohledávat kapsy.

Už jsem toho měl akorát dost. Ten cizák byl cítit strachem ze všech nejvíc, a přitom se pokoušel tvářit, jako vůdce smečky. OK, štěkat jste mi zakázaly. Tak já vám tedy předvedu názorně, kdo je tady Alfa samec. Vydal jsem se pomalu zadem k cizákovi. Byl tak vyděšený, že si mě na zemi vůbec nevšiml. Došel jsem až k němu. Zkontroloval jsem si, že na mě obě Člověčky nevěřícně zírají, a abych jim dokázal, že je ten cizák úplná nula, zvedl jsem nožku a elegantně si vyprázdnil močák do jeho kalhot.

Cizák se lekl, zařval, uskočil a zakopl o moji natahovací šňůru. Ta věc, co držel v ruce vylétla a spadla do lavoru s vodou. Snažil se ji polapit, ale upadl přes lavor. Chytl se stolu, ten se převrátil a hrnek s horkou kávou se mu vylil na záda. Zároveň s tím, jak dopadl na zem něco křuplo. Začal řvát tak, že člověčí Štěně řvát přestalo a začalo se smát.

„Do prdele, já mám zlomenou nohu!“ cizák se svíjel na zemi a pokoušel se sundat si tričko nacuclé horkou tekutinou.

Moje Člověčka se probrala z překvapení jako první. Vytáhla z kapsy svou hysterickou Placku a řekla jí, ať přijede do Křížových lázní, že asi chytly zloděje.

„Ser na benga! Zavolej záchranku!!!“ kvílel cizák.

Naznačil jsem zadníma nohama, že ho zahrabávám, jako lejno a důstojně jsem odešel zpátky na verandu.

„Teda Tymiáne, to bylo fakt dobrý,“ ocenila mě Malá Člověčka.

„Moje Člověčka mě zvedla ze země a dala mi pusu. Tvářil jsem se důstojně, vždyť je to přece moje normální každodenní práce tahat ji z malérů. No ne?

Pak přijela auta, která blikala a spousta lidí, co se zajímali o toho cizáka. A když jim Moje Člověčka řekla, jak to bylo, tak se začali zajímat i o mně. Všichni mě ukazovali svým Plackám, chválili mě a říkali, že něco takového ještě neviděli. Večer jsem dostal místo granulí šunku. A víte, co ještě? Spal jsem s Mojí Člověčkou v jednom pelechu. No konečně – že jí to ale trvalo…

Soví Voči pro Evu

Voda a Drak

Dívala jsem se z otevřeného okna na déšť, který už třetí den neustával a s obavami poslouchala hukot řeky, která vypadala, že se co nevidět vylije z břehů. To by mohlo značně zkomplikovat cestu mým dcerám, které se zítra vrací z města sem, na konec světa.

Před měsícem odjely na velký výroční trh. Celý rok jsme všechny tři po večerech šily a vyšívaly. Naše korálkové šněrovačky a čepce byly už docela známé a prodávaly se moc dobře. Jsem vděčna svojí babičce, že mne to naučila a jsem ráda, že mi osud dal dvě úžasné dcery. Anička má spoustu nápadů na nové a moderní střihy. Mladé děvče si přeci jen víc všimne, co zrovna letí. Zuzanka navrhuje krásné korálkové vzory. Má přímo snovou fantazii a její květiny a motýli jsou jako živí.

Posledních pár let, co pracujeme ve třech se nám daří docela dobře. Předloni si od nás na výročním trhu koupila šněrovačku starostova dcera. Hned večer si ji oblékla na zámecký ples a tam se do ní zakoukal guvernérův synovec. A protože lidé věří všemu, tak se hned rozneslo, že to bylo kvůli té nádherné šněrovačce s modrými květy, co jí zdobila štíhlý pas. Naše práce byla hned velmi žádaná u všech děvčat a mladých dam v okolí. Pánové si u nás objednávali dárky pro své vyvolené. Obchod jen kvetl. Letos poprvé jela děvčata se zbožím do města sama. Jela bych s nimi, ale pochroumala jsem si kotník. Nakonec mě děvčata přesvědčila, že mám zůstat v klidu a že to zvládnou samy. Ve městě jsme vždy bydlely u mého bratra a věděla jsem, že na ně dohlédne i teď. Poslala jsem mu dopis, ve kterém jsem ho prosila, aby je po skončení trhů doprovodil domů. Přeci jen by cesta nemusela být zcela bezpečná pro dvě sotva dospělé dívky vracející se s tolika penězi.

Ale s takovým deštěm jsem nepočítala. Pršelo třetí den, hustě a bez ustání. Nepochybovala jsem o tom, že holky už jsou na cestě domů. Cesta trvala na vozíku taženém oslíkem Péťou asi čtyři dny a poslední úsek neležela po cestě žádná vesnice, kde by se dalo přespat. Jen opuštěná jeskyně v lese. Ale u té jsme se nikdy nezastavovaly. Dřív se tam prý ukrývali lupiči, co zabíjeli pocestné. Jednou je tam překvapila královská hlídka a do jednoho je pobila. Od té doby se říkalo, že tam straší. Naštěstí jsme zatím vždy měly na výroční trhy pěkné počasí a mohly jsme spát jen tak pod širým nebem a vlněnou houní. Nevěděla jsem, jestli mám doufat, že si na tu jeskyni vzpomenou a schovají se tam, nebo se mám bát, že tam opravdu straší. Ne že bych byla pověrčivá, ale na každém šprochu…

Ale co – bratr si určitě poradí a dohlédne na ně. Nakonec jsem usnula s hlavou položenou na stole. Probudila mě podivná rána. Svítalo. Podívala jsem se z okna směrem k řece. Přeběhl mi mráz po zádech. To, co jsem uviděla už nebyla rozvodněná řeka. Bylo to hučící obrovský příval. Řeka vypadala, jako živá velmi rozzlobená bájná nestvůra. Tu ránu, co mne vzbudila vydala mohutná stoletá lípa, co stála na půl cesty mezi našim domem a naší malou říčkou. Řeka sahala už nad lípu. Podemlela ji a lípa teď bezmocně ležela na boku, chvěla se v proudu

a jen několika kořeny se ještě držela místa, kde vyrostla. Vyděšeně jsem vyběhla ven. Cesta, která vedla dolů podél řeky směrem k městu mizela pod vodou. Tudy se děvčata vrátit určitě nemohla. Vrchem přes les by to snad šlo, ale jen pěšky a bez vozu. Strachy se mi stáhl žaludek.

Znovu jsem se zadívala na hučící proud. V hnědém zpěněném proudu se něco tyrkysového zatřpytilo. I přes můj strach mě to zaujalo. Hýbe se to! Je to něco živého! Nějaké nešťastné zvíře! Vtom proud zavířil a nějakým zázrakem zanesl toho tvora k překocené lípě. Zvíře se začalo z posledních sil škrábat na chvějící se kmen. Popoběhla jsem až na kraj vody. Od lípy mě dělily jen tři metry. Ale tři metry ničivého a vraždícího živlu! Málem jsem vykřikla překvapením. Na kmeni leželo půlkou těla mládě. Bylo velké asi jako kůzle. Blankytně modré oči, růžová tlamička zoufale lapající po dechu. Bílé drápy, zaťaté do kůry. Tyrkysově se lesknoucí šupiny a křídla stejné barvy bezmocně roztažená v proudící vodě. Bohové, vždyť je to drak! Malé dračí mládě! Draka v těchto krajích už nikdo neviděl celé generace. Vždyť se ten chudáček utopí!

Lípa se třásla a každou chvíli hrozilo, že kořeny popraskají a voda ji pohltí a zanese kdovíkam. Rychle! Musím něco udělat! Vběhla jsem do sednice, stáhla ubrus ze stolu a omotala si ho kolem pasu. U vikýře stál opřený žebřík. Dovlekla jsem ho k vodě. Podařilo se mi ho překlopit a položit jedním koncem mezi trčící kořeny. Pomalu jsem lezla po čtyřech přes žebřík. Dráče mě asi ani nevnímalo. Přelezla jsem na kmen stromu a pomalu se soukala k němu. Jen se na mě polekaně dívalo. Už nemělo sílu se bránit. Zabalila jsem ho jako nemluvně do ubrusu a přivázala si ho na záda. Na takové mrně byl pěkně těžký. Začala jsem se soukat zpátky. Sukně se mi zachytila za ostrou větev. To snad ne! Škubla jsem – ozval se zvuk párané látky. Čert vzal sukni! Ještě kousek a jsem na souši. Lípa se mocně zatřásla. Zbylé kořeny se trhaly s hlasitým praštěním. Lípa i s žebříkem začala klouzat ke straně. Odrazila jsem se a skočila. Proud mi podrazil nohy, ale naštěstí jsem doskočila až na místo, kde bylo vody jen po kolena. Vyškrábala jsem se na trávník a otočila se. Koruna lípy, v jejímž stínu vyrostla moje máma, já i moje dcery mizela ve vířivém proudu v zátočině údolí. Žebřík jsem neviděla vůbec. Dům stál naštěstí na svahu k lesu. Voda by musela ještě hodně stoupnout, aby se dostala až k němu.

Donesla jsem rychle svoje podivné břímě do domu a rozvázala ubrus. Dráče sotva dýchalo. Zázrak, že to vůbec přežilo. Opatrně jsem ho osušila a zabalila do vlněné houně. Teplo ještě nikomu neuškodilo. Rozdělala jsem oheň v krbu. Dráče se lehce chvělo. Potřebovalo by zahřát i zevnitř. To je nejlepší na nastydnutí a na šok. Nalila jsem do kotlíku trochu mléka a dala ho ohřát nad oheň. Pak jsem do něj nalila trošku bylinkového likéru. Netušila jsem, jak se starat o dračí mládě a nic lepšího mě nenapadlo. Dráče nemělo sílu se ani napít. Vzala jsem dřevěnou lžíci a nalila mu trošku do tlamičky. Vyteklo to zase ven. Až na třetí pokus dráče polklo a hlasitě kýchlo. Pak už polykalo celkem ochotně a za chvilku byl kotlík prázdný. Dráče se začalo vrtět a kňouralo, jako malé štěně. Stýská se mu po mámě, napadlo mě. Vzala jsem ho i s houní do náruče a konejšila ho. Za chvíli usnulo. Položila jsem ho na postel a vyšla znovu ven.

Řeka se valila dál. Ale už nestoupala. Znovu mě ovládl strach o dcery. Nevěděla jsem co dělat. Kam jít. Kde je hledat. Snad se vrátily do města. Doufala jsem. Den plynul v nejistotě. Strach a zoufalství se střídal s nadějí. Nedávno zahojený kotník začal zase bolet. To určitě po tom skoku ze žebříku. Když se začalo stmívat, dráče se vzbudilo. Dala jsem mu zase mléko a kousek vařené slepice. Snědlo ji a začalo se zvědavě batolit po místnosti. Ze stráně se ozvalo volání. Vyběhla jsem ven. Od lesa si to rázoval Dan a mával na mne. Dan žil nahoře pod vrcholem hory. Moc se s lidmi nestýkal od té doby, co mu zemřela žena. Bydlel jen kousek

od nás, ale sotva pozdravil, když jsme se někde potkali. Teď sbíhal ke mně a zdálky volal, jestli jsme v pořádku. „Jak je Evo? Kde máš holky?“

„Já, já nevím.“ Hlas se mi zadrhl a napětí celého dne mě konečně přemohlo a já se rozbrečela. Dan stál přede mnou. Najednou mě objal, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. A já mu slzela do košile, jako by to bylo nejlepší řešení problému.

„Pojď dovnitř a povíš mi to.“ Zavedl mě do mého vlastního domu.

„Hrome, kde se tu vzal!?“ Dan zůstal stát mezi dveřmi a díval se na dráče, kterému se právě úspěšně podařilo překlopit ošatku s vajíčky a vylizovalo rozlitý žloutek z podlahy.

„Já nevím. Přinesla ho voda,“ odpověděla jsem. Dan si bez rozpaků klekl na zem k dráčeti. Podrbal ho na zádech a povídá:

„Říkám mu Ďáblík, protože strašně zlobí a neposlouchá maminku.“

Teď jsem opravdu vytřeštila oči.

„Cože? Ty ho znáš? Ty už jsi ho někdy viděl?“

„Jo viděl. Jeho máma hnízdí nahoře v Černé skále už pět let. Tohle je její jedináček. Musíme jí ho rychle vrátit, nebo se zblázní.“ Pak se na mne vážně obrátil:

„A moc tě prosím, nikomu o nich neříkej! Lidi jsou blázni a nedali by jim klid.“ Kývla jsem.

„Tak to máme jedno nalezené mládě a teď mi pověz, kde jsou ta tvoje mláďata.“

Odvyprávěla jsem mu své obavy.

„No snad se opravdu vrátily do města, když zjistily, že se nedá projít. Podívám se po nich nahoře v lese, kdyby to přeci jen vzaly vrchem.“

Venku už padla tma.

„Děkuju Dane, jsi moc hodný, ale už je pozdě. Nic neuvidíš. Zůstaň tu do svítání. Šla bych taky, ale měla bych se postarat o to mrně.“

„Máš pravdu. Nebudu ti tu překážet?“

„Blázníš? Pomáháš mi a máš starosti, jestli nepřekážíš?“

Ustlala jsem mu v kuchyni na lavici. Spát jsme šli až dlouho po půlnoci. Povídání s ním mě uklidňovalo a taky Ďáblík byl čím dál čilejší a trvalo dlouho, než zase usnul. Když jsem ráno vstala, Dan právě naléval dva hrnky kávy a jednu misku mléka.

„Nevadí, že jsem ti tu udělal malinko nepořádek?“ ptal se trochu rozpačitě.

„Jasně že ne. Děkuju za kávu.“ Ze skříně jsem vyndala zbytek jahodového koláče. Nasnídali jsme se.

Když jsem začala sklízet ze stolu, ozval se venku divný zvuk. Jako když se točí vítr v komíně. Ďáblík se splašil. Začal pískat a drápal na dveře.

„Princezna je tady! Věděl jsem, že ho hledá. Vezmi ho do náruče a jdeme!“

Popadla jsem mrskajícího se Ďáblíka a vyběhla za Danem ven. Stál pěkný kus před domem a velmi podivně hvízdal. Hlavu měl obrácenou k obloze. Pojednou se ozvalo hvízdání jako odpověď a za stromy se vynořil velký stín. Dvě obrovská křídla zasvištěla vzduchem a najednou seděla na louce pohádková dračice. Nevěděla jsem, jestli se mám bát, nebo obdivovat její krásu. Měla stejnou tyrkysovou barvu, jako Ďáblík, ale hluboké černé oči, ušlechtilý tvar krku a široká mohutná křídla. Pro tu krásu by člověk skoro přehlédl řadu svítících ostrých zubů.

„Běž pomalu a dones Ďáblíka až k ní. Měla by vědět, že za jeho život vděčí tobě. Neboj se. Není zlá.“

„No jo, ale co když si bude myslet, že mu naopak chci ublížit?“ zeptala jsem se.

„Neboj se a prostě běž!“ odbyl mě Dan a začal na dračici mluvit uklidňujícím hlasem. K mému překvapení jí vyprávěl, jak jsem jejího Ďáblíka vytáhla z vody.

Došla jsem až k ní a položila jí mrskajícího se Ďáblíka k nohám. Hned se k němu sklonila a začala ho očichávat a olizovat. Ďáblík začal kolem ní poskakovat, jako štěně a blaženě mručel.

Dan dračici pořád vysvětloval, co se dělo. Udivilo mě to.

„Copak ti rozumí?“ zeptala jsem se trochu nervózně.

„Jistěže ano. Drak není zvíře. Je to velmi inteligentní tvor. Nerozumí asi jednotlivým slovům, ale myslím, že umí číst myšlenky. Znám ji dlouho a vždy mi rozuměla. Není to obyčejná šelma. Co myslíš, že by se stalo, kdyby tě uviděla s jejím mládětem v náručí třeba medvědice, nebo vlčice? Asi bys nepřežila. Ale dračice je chytrá a ví co jsi udělala.“

Když to Dan říkal stál už u Princezny a lehce ji hladil po krku. Měřila v kohoutku víc než největší kůň.

„Poslyš Princezno. Pomůžeš nám? Mohla by ses podívat po těch Eviných děvčatech tam seshora.“

„Přines něco, co by mohlo mít jejich pach!“ obrátil se na mě. Vběhla jsem do domu a popadla Zuzančin polštářek a Aniččin šátek. Dračice je očichala a poslouchala Dana, co jí povídal. Nevěřila jsem tomu, že by mu mohla rozumět. Princezna olízla Ďáblíka a něco zamručela. Pak roztáhla křídla a s výskokem se odlepila od země. Prudký náraz vzduchu mě málem porazil. Během okamžiku zmizela za stromy. Vrátila se za půl hodiny. Opět zavířil vzduch a hned po dosednutí zamířila přímo ke mně a pokrčila přední nohy, takže se krkem skoro dotýkala země.

„Chce, abys letěla s ní,“ řekl Dan. „Určitě ví, kde jsou. Nasedni!“

Vyděsila jsem se:

„Cože? Mám si na ni sednout a letět? To nedokážu!“

„Ale dokážeš. Kvůli děvčatům to zvládneš. Neboj, už jsem s ní párkrát letěl. Pohlídá si tě. Nedopustí, abys spadla.“

Pomohl mi vyškrábat se Princezně na záda.

„Seď vepředu, abys jí neblokovala křídla a drž se krku!“

Než jsem stihla kývnout, Princezna se prudce vznesla. Zatočila se mi hlava. Pevně jsem se držela a jen pootevřenýma očima sledovala vrcholky stromů pod námi. Let trval jen pár minut, ale mně se to zdálo, jako věčnost. Princezna kroužila nad lagunou, utvořenou z rozvodněné řeky v kotlině mezi kopci. Na hranici, kam dosahovala voda jsem něco zahlédla. Málem jsem omdlela. Ve vodě ve změti větví se kolébal náš převrácený vůz. Široko daleko ani živáčka. Rozvzlykala jsem se. Najednou jsem v hlavě slyšela hlas. Vlastně to nebyl hlas. Byla to myšlenka. Jenže ne moje. Ta myšlenka neměla slova, jen… no nevím, jak to říct, ta myšlenka neměla slova, ale jen tu myšlenku. Jako by mě uklidňovala, že je všechno v pořádku. Princezna přistála na blízkém holém vrchu. Sklouzla jsem na pevnou zem. Myšlenka v hlavě mi přikázala zůstat na místě a nehýbat se. Za chvíli se vrátila Princezna s Danem. Vysadila ho vedle mne a odlétla. Bezpochyby spěchala za Ďáblíkem. Dan se rozhlédl.

„Co ti Princezna řekla?“ zeptal se.

„Že mám čekat,“ odpověděla jsem a už jsem se ani nedivila tomu, že na mě mluvil drak. „Tam dole je náš vozík. Ve vodě. Prý se nemám bát,“ snažila jsem se co nejvíc převést pocity a myšlenky do obyčejného lidského jazyka. Dan se zamyslel.

„Hmm, mně řekla něco jako dole pod hlínou.“

Rozhlíželi jsme se kolem sebe. Najednou se Dan plácl do čela.

„Hej, já už vím, kde jsme. S tou vodou to vypadá všechno divně. To je loupežnický vrch. Dole pod námi je jeskyně. Děvčata jsou určitě vevnitř."

Srdce se mi opět sevřelo.

„Nevidím vchod. Je určitě pod hladinou!" Zachvátila mne panika. Dan se vydal dolů svahem a začal nahlas volat jejich jména. Přidala jsem se k němu. Střídavě jsme volali a střídavě poslouchali a snažili se odhadnout, kde přesně ta jeskyně může být. Konečně jsme uslyšeli odpověď. Slyšela jsem hlasy svých dcer – obou. Díky všem bohům světa! Kousek od nás se černala mezi trsy trávy škvíra a v té se objevila ruka.

„Mamííí tady jsmeeee!" volala Zuzka.

„My se schovaly před deštěm, ale voda stoupla a zaplavila dolní část jeskyně. Nemůžeme ven!" volala Anička.

„Ustupte, jdeme na to!" Dan vytáhl lovecký nůž a začal zpracovávat a rozšiřovat okraje otvoru. Pískovec je naštěstí dost tvárný, ale i tak to chvíli trvalo, než otvor zvětšil natolik, že mohl obě holky vytáhnout za ruce ven. Úlevou jsem se zase rozbrečela. Zasypala jsem Dana díky a přidala polibek. Byl sladší, než jsem čekala. Holky taky měly na krajíčku, užily si v té jeskyni spoustu strachu. Když nejsilnější emoce opadly, Dan nás trošku zkrotil.

„Tak dámy, teď musíme vyřešit co dál. Za chvíli bude noc. Nemáme nic k jídlu, nic k pití. Nemáme kde spát a domů je to daleko. „Jéé máme ještě kus chleba a sýr v jeskyni a jednu lahev s moštem. Druhou jsme už vypily. A dvě houně. Ty jsme si tam vzaly na noc. Chtěly jsme jen přespat, ale ta voda…". Dan spustil Zuzanku znovu do jeskyně a ta nám podala ven všechno, co v jeskyni měly. Jídla moc nebylo, ale stačilo a o houně jsme se rozdělily. Holky se zabalily do jedné a já do druhé a po dlouhém váhání a přemlouvání se ke mně schoulil i Dan. Byl to fajn pocit cítit zase po dlouhé době teplé mužské tělo těsně vedle sebe. A zachránil moje dcery a vůbec je skvělý. Zalitovala jsem, že se zítra vrátíme domů. Voda opadne. Dan se vrátí zase do své samoty a mně bude zase něco chybět víc než dřív. „Ach jo"

K ránu nás vzbudila zima. Tak jsme vyrazili k domovu už za svítání. Děvčata chtěla vědět, jak jsme je našli. Dan řekl, že nám to prozradila jedna dračice z pohádky. Holky se zasmály a vyprávěly radši o trhu ve městě. Naše zboží se prodalo skoro hned a Anička mi hrdě ukazovala váček s penězi. Měly i dost nových zakázek a už plánovaly, jaké korálky na jakou práci koupíme. Strýček je nedoprovodil, protože nebyl doma. Guvernér ho někam služebně poslal a tetě holky můj dopis s prosbou nedaly, protože jí nechtěly přidělávat starosti a řekly si, že jsou už velké a postarají se o sebe samy. Kotník mne bolel a Dan mne celou cestu podepíral. Jeho ruce byly silné a hřály. Bylo mi s ním moc příjemně. Vůbec nevypadal, jako zamlklý mrzout ze samoty, jak jsme ho znaly. Stromy se rozestoupily a objevil se náš domek. Voda už ustupovala. To bude práce, než tu stráň zase vyčistíme. Zuzka vykřikla. Nad strání kroužila Princezna. Právě když jsme všichni vyšli z lesa, tak se ze země odlepil s usilovným máváním křídel i Ďáblík. Oba udělali ještě jeden kruh, jako pozdrav a zmizeli směrem k horám. „Já viděla draka." slábnoucím hlasem oznámila Anička. Rozesmála jsem se a přitáhla si je obě k sobě. „To byla jenom jedna šťastná máma, která málem přišla při povodni o svoje mládě, stejně jako já….

A to je vlastně celý příběh...

Vy opravdu chcete vědět, jak to bylo dál? Ale no tak. Šťastné konce jsou přeci vyšlé z módy… No tak dobře. Dan měl najednou pořád nějakou práci v lese blízko našeho domu.

A často až do tmy. Uznejte, že jsem ho nemohla nechat v noci pobíhat po lese. Co kdyby si zlomil nohu a tak? No a přeci nebude spát pořád v kuchyni na tvrdé lavici, když u mě je místa dost, že? A často mne bral do lesa na poučné vycházky. Z jedné takové vycházky jsme se právě vrátili. Bylo to skoro rok po povodni a blížil se výroční trh. Najednou koukám oknem, že se děvčata sklánějí, nad nějakou prací a radí se.

„Copak to máte?“ ptala jsem se zvenčí oknem vesele. Holky se polekaly a snažily se to schovat.

„Co blázníte? Co to je?“ ptala jsem se překvapeně.

„Noo, to je jedna ze zakázek.“ řekla nejistě Anička.

„A co je na ní tak zvláštního, že ji nesmím vidět?“ udiveně jsem se ptala.

„Ta zakázka je totiž pro mne.“ ozval se ode dveří Dan. Zuzanka dala před sebe ruku co měla za zády. Držela v ní nádherný svatební čepec s tyrkysovou korálkovou výšivkou. Ale nebyla to srdíčka, ani květiny, jak se sluší na takovou věc. Na čepci byl vyšit překrásný tyrkysový drak. Princezna. Zuzanka podala čepec Danovi. Dan hvízdl.

„Teda holky. Já věděl, že jste kouzelnice, ale taková nádhera. Na to určitě nějakou nevěstu nalákám. Co myslíte.?“

„To teda rozhodně ano,“ řekla jsem omámeně. Holky se rozhihňaly a Dan mi dal pusu.

A co Zuzanka a Anička? To už jsou další dvě pohádky. A teď už opravdu spát!

Soví Voči pro Lenku

MASÉRKA

Spěchala jsem přes náves s plnými nákupními taškami. Doufala jsem, že doběhnu domů dřív, než křeč v ramenou dosáhne nesnesitelné intenzity. Nepovedlo se. Těsně před obecním úřadem jsem to vzdala a položila tašky na lavičku. Rozhýbávala jsem prsty, masírovala si ramena a protahovala záda. Abych ještě chvilku oddálila ten okamžik, kdy budu muset pokračovat, začala jsem si prohlížet oznámení a plakáty ve vitríně úřadu. Přelétla jsem úřední oznámení, pozvánku na přednášku o ústní hygieně, na výstavu holubů a výsledky krajské fotbalové ligy. Mé oči k sobě přitáhl barevný plakátek s azurově zlatou mandalou.

MASÉRKA NA CESTÁCH

„Co je to za blbost?“ pomyslela jsem si. Přelétla jsem plakátek a dozvěděla jsem se, že celý příští týden bude u nás v Kozolicích hostovat jakási potulná masérka. Prý bude mít stan na louce vedle lesní mateřské školky. Následoval výčet akreditací a diplomů, které získala, druhy masáží – o většině z nich jsem nikdy neslyšela. Ale zaujala mě masáž šíje a zad. Hmm, to bych vážně potřebovala. Na masáž do města to mám daleko a s místním masérem jsem chodila na základku, a už tenkrát to byl pěkný prasák. Beztak šel na masérský kurz jen proto, že žádná normální ženská by se před ním jinak nesvlékla. Od něj bych si nenechala namasírovat ani palce u nohou zašněrované ve vojenských kanadách. Chodí k němu akorát nadržené podnikatelské paničky z chatové osady. Můj poslední pohled patřil ceníku.

„Cože????!!!!! No tak to ani náhodou, copak kradu?“ Popadla jsem tašky a doškobrtala domů. Vyplít záhon, donutit děcka napsat úkoly, večeře, vyprat, dát děti spát. Ufff.

„A ten můj chlap se zase někde toulá…“

Klika cvakla dvéře letí… jak píše klasik…

„Zlato! Už jsem doma. Ty jsi nevybrala poštu? Máš tu nějaký dopis!“

Otáčím obálku nervózně v prstech. Je z redakce místního deníku. Opatrně otevřu dopis a začnu číst. Bezděky jsem si výskla radostí nahlas. „Copak?“ ptá se zvědavě můj drahý.

„Představ si, že se jim ta moje povídka líbí a nabídli mi celou jednu stránku. Bude to od září vycházet na pokračování. A píší tu, že mi poslali na účet zálohu. To je skvělé, to bych mohla dětem koupit ten nafukovací bazén na zahradu a tobě nové sako.“

„To ani náhodou,“ prohlásil můj muž. „První honorář si musíš utratit jen sama pro sebe, to je zákon, přináší to štěstí. Kup si něco na sebe, nějaké botky, nebo parfém, nebo si nech udělat ty barevný nehty. Bez bazénu to děcka ještě chvíli vydrží a já bez saka taky.“

Bezděky jsem si vzpomněla na ten letáček na nástěnce. Co kdybych to přeci jen zkusila?

*

Tu noc se mi zase zdál ten divný sen. Procházela jsem se v nádherné zahradě. Ten sen se opakoval nejméně jednou do roka. A já už věděla, že ta dívka vedle mě je moje nejlepší

kamarádka Meda, že se stane něco zlého, ale v tom snu jsem si nemohla vzpomenou co. Meda mi vyprávěla, že má pořád pocit, jako by ji pronásledoval a sledoval nějaký muž:

„Víš, cítím jeho oči naprosto všude, i uprostřed temné noci, když zhasnou hvězdy. V chrámu při modlitbě, když spím, pořád. A víš, co je na tom nejhorší? Že nevím, jestli mě to víc děsí, nebo vzrušuje a láká."

Slyším sama sebe, jak jí odpovídám:

„To je přece nesmysl. Sem do Minervina chrámu žádný muž nesmí, tady se nemáš čeho bát. Třeba máš jen špatné sny z horka a únavy. Poprosím Kchayru, aby ti svařila nějaké bylinky na uklidnění."

Meda se zamračila:

„To nebyl žádný sen! Jsi moje nejlepší kamarádka, myslela jsem si, že mě pochopíš. Hlavně nikomu nic neříkej. Děvčata by se mi akorát tak smála."

„No dobře, promiň," snažila jsem se ji uklidnit.

„Ale vážně není dobré, že tě představa nějakého muže, který tě pronásleduje vzrušuje. To by se božské Minervě nemuselo líbit."

„To máš pravdu," zamyšleně kývla hlavou Meda.

„Víš co? Půjdu teď do chrámu a poprosím Minervu o pomoc a ochranu před zlými silami."

*

Zůstala jsem v zahradě sama. Můj podivný neklid vzrůstal. Abych přišla na jiné myšlenky, začala jsem vytrhávat plevel mezi růžemi. Růže měly dlouhé a ostré trny a za chvíli mě po rukách stékala krev, ale nepřestávala jsem. Bolest tišila mou paniku. Pojednou se ozval výkřik. Poznala jsem Medu. Ale hlas zněl divně, jako kdyby křičela v chrámu, vnímala jsem ozvěnu zdí a sloupů, ale ten zvuk by takto až do zahrady dolehnout nemohl. Její hlas zněl jasně, jako kdyby stála těsně vedle mě. Výkřik se změnil na sténání a hlasitý dech. Už v něm nezněl úlek a strach, ale něco jiného. Něco nového. Znělo to jako kdyby… Ale to je nesmysl! Sem se přeci nemůže dostat žádný muž!

Rozeběhla jsem se k chrámu. Nebyla jsem jediná, kdo ty zvuky slyšel. Několik dívek mě předběhlo. Zakopla jsem a upadla. Než jsem se postavila na nohy a znovu rozeběhla, první dívky už vbíhaly do chrámu. Ozval se strašný a nelidský výkřik a pak vyděšený jekot mých sester. Vběhla jsem do chrámu. Hlasy utichly a mezi sloupy se neslo jen podivné a zoufalé kvílení. Znělo to od hlavního oltáře. Rozeběhla jsem se tam. V cestě mi stálo několik nesmyslně umístěných kamenných soch. Než mi začalo být divné, kde se tu tak náhle vzaly, spatřila jsem oltář a na vše ostatní zapomněla. Na mramorové desce leželo nestvůrné, nahé, napůl ženské tělo, pokryté hadími šupinami. Ten tvor se podivně choulil a vydával ty děsivé zvuky. Když jsem se přiblížila, zjistila jsem, že místo vlasů se jí kolem hlavy ovíjejí živí hadi. Ucouvla jsem. Pak jsem si ale všimla, že postava leží na roztrženém bílém panenském rouchu kněžek bohyně Minervy. Místo rukou měla postava podivné pařáty s dlouhými drápy a na zápěstí – tkaný náramek, který jsem loni sama vyráběla, jako dárek. Tiskla si obě dlaně na tvář.

„Medo!!!", vykřikla jsem, chytila ji za znetvořené ruce a odtáhla jí je od obličeje. V hlavě mi vybuchlo oslnivé světlo, cítila jsem, jak mi tuhne tělo a nemůžu se pohnout. V uších mi zněl zoufalý křik…

*

Probudila jsem se. Můj muž se mnou třásl.

„Vzbuď se! Zase se ti zdál ten divný sen? Křičela jsi!"

Noční košili jsem měla celou propocenou a ruce i nohy se mi třásly. Bolelo mě celé tělo. Nejvíc hlava a záda. Z postele jsem lezla, jako stará babka.

„Neměla bys to říct doktorovi?“ díval se na mě starostlivě můj milý.

*

Prošla jsem brankou na zahradu mateřské školky. Slunce se sklánělo k západu a všude bylo ticho. Děti si už užívaly červnového teplého večera doma s rodiči. Ty naše měl mimořádně na krku manžel. Za šípkovým keřem stál látkový party stan. Původně byl asi bílý, ale někdo pomaloval jeho stěny moc krásnými mandalami, obrázky ptáků a draků a tajemnými symboly, jejichž význam jsem nedokázala ani odhadnout. Trošku jsem se lekla, že jdu k nějaké praštěné kartářce. Venku před stanem stál malý stolek a u něj dva polštáře. Ze stanu vyšla mladá žena se světlými vlasy a nesla konvičku s čajem.

„Dobrý den, já jsem Vám včera volala kvůli té masáži. Budete mít na mě čas?“

„Jistěže ano,“ usmála se na mě. „Já jsem Lenka, když ti nebude vadit tykání…“

Čekala jsem, že mě odvede do stanu, já si sundám tričko a podprsenku, namasíruje mi záda, já zaplatím a půjdu domů… Místo toho mě slečna Lenka posadila na jeden z polštářků, nalila mi voňavý bylinkový čaj a zeptala se:

„Co ode mě očekáváš?“

To mě zarazilo. Nechápala jsem, jak to myslí.

„Bolí mě záda a ramena, tak bych to potřebovala nějak uvolnit…“

Zamyšleně se mi dívala do očí. Na chvíli jsem měla dojem, že ji odněkud znám.

„Nepotkaly jsme se už někde?“ zeptala jsem se. Pokrčila rameny. „Někde, nebo někdy už možná ano. A co tě ještě trápí kromě zad a ramenou?“ zeptala se zase.

Zasmála jsem se.

„Jejej toho by bylo: vzteklá šéfová, slimáci na zahradě, málo času na děti, málo peněz, rozbitá žehlička, končící STK, blbé sny… Nic, co by se dalo vyřešit masáží.“

„A proč by ne?“ usmála se zase masérka a já za chvíli zjistila, že jí vykládám a hrnu na ni všechny své stesky, neúspěchy, obavy, strachy a bolístky, na které si jen vzpomenu.

„Jé pardon, moc se omlouvám. Já jsem se nějak rozpovídala a zdržuju vás – tě…“

„Ale vůbec ne. Nikoho dalšího už na dnešek nemám. Jsem tu jen pro tebe. Ale jestli chceš, půjdeme na to.“

Odvedla mě do stanu. Uprostřed stálo klasické masérské lůžko, na něm ležely měkké barevné osušky a stěny zase zdobily krásné, ručně malované obrázky. Zeptala se mě, jestli mi nevadí svléknout se úplně do naha. Nevadilo mi to. Lehla jsem si na lehátko a zavřela oči. Slečna Lenka začala. Obratnými prsty prozkoumávala má záda, jako plastickou mapu pro slepce. Její doteky začaly být cílené. Dýchala pomalu a nahlas a já mimoděk přizpůsobovala svůj dech jejímu. Začala jsem se ztrácet v prostoru a čase, svaly se mi postupně uvolňovaly a měla jsem pocit, jako by mě Lenka doslova vylamovala z kamenného sarkofágu. Vážně jsem tu masáž potřebovala. Cítila jsem se, jako by mi uvolňovala v těle nějakou ucpanou řeku života a ona právě začíná proudit…

*

…něco se změnilo… kolik času uplynulo? Snad minuta, snad den, snad sto let… Najednou jsem zase viděla. Špatně, ale viděla. Nemohla jsem pohnout tělem, ani hlavou. Nemohla jsem mrknout, ani pootočit hlavu, ale viděla jsem. Stála jsem jen na krok před kamenným oltářem. V úhlu, který jsem mohla očima obsáhnout jsem viděla velké množství kamenných soch,

některé stály, některé ležely, některé celé, jiné rozbité. Sochy žen i mužů. Muži drželi většinou v rukou nějaké zbraně. Většina z nich si zakrývala oči. Náhle jsem si uvědomila, že to nejsou sochy. Všude ležela vrstva prachu a pavučin. Na druhé straně místnosti stál nějaký muž – na rozdíl od všech ostatních postav živý. V ruce držel meč a opatrně se blížil k něčemu, co leželo na zemi před ním. Zohavené šupinaté tělo… Natáhl ruku a s odvrácenou tváří něco zvedl do výše. Odťatá ženská hlava s hady místo vlasů… Z otevřených cév na krku odkapávala temná krev. Muž položil opatrně hlavu na oltář. Dívala jsem se do mrtvých očí a cítila jsem lítost.

„Ach Medo...!“ Z jednoho oka pojednou skanula velká slza a dopadla na oltář. Muž opět zvedl hlavu a zabalil ji opatrně do nějaké látky. Pak rychle odešel.

Na oltáři zůstala jen ta třpytivá slza. Dívala jsem se na ni. Litovala jsem, že se za chvíli vypaří a zmizí. Ale slza se místo toho začala zvětšovat a lehce vlnit. Za chvíli už se leskla na oltáři malá loužička, která se stále zvětšovala. Voda začala nabírat tvar a navzdory fyzikálním zákonům se hýbala a měnila barvu. Po nějaké době, kterou neumím odhadnout leželo na oltáři nahé ženské tělo. Žena se zhluboka nadechla a vydechla. Pomalu se posadila. Měla světlou pleť, plavé vlasy a zářivě jasné oči. Zvolna se postavila a zahleděla se na mě. Položila mi ruce na hlavu.

„Jsem LENÉ. TA, co se zrodila ze slzy a mým posláním je léčit těla i mysl. Pomohu ti.“ Pomalu mě začala hladit po vlasech, krku a ramenou. Cítila jsem, že se mi vrací cit. Prsty na rukou a nohou mě začaly lehce brnět. Podařilo se mi pohnout víčky. Teplo se mi rozlévalo pomalu celým tělem. Klesla jsem na kolena na chladnou kamennou zem. Dívka se ke mně sklonila. Tvář měla mladou, ale v očích se jí zrdcadlila moudrost hlubin času. Usmála se a znovu mě pohladila po vlasech.

„Teď běž tam, kam potřebuješ jít a neboj se, vše bude v pořádku…“

Začala jsem znovu ztrácet zrak. Zpustošený chrám kolem mě potemněl a v uších mi začalo hučet…

*

Měkké a teplé ruce na mých zádech mě přivedly zpět.

„Promiň, já jsem asi na chvíli usnula,“ omluvila jsem se.

„To nic. Všechno je tak, jak má být,“ odpověděla mi. Masáž byla už skoro u konce. Lenka mě přikryla měkkou přikrývkou a řekla mi, ať zůstanu ležet, jak dlouho budu chtít a vyšla ze stanu ven. Cítila jsem se báječně, jako by ze mě masérka sundala kamenný krunýř. Zavřela jsem oči a myslela na ten podivný sen. Bála jsem se, abych znovu neusnula, a tak jsem se oblékla a vyšla ven ze stanu. Lenka seděla na polštářku a upíjela bylinkový čaj. Sedla jsem si proti ní. Kolik jí tak může být let? Dvacet? Třicet? Sto? Usmívala se, a její oči zářily, jako třpytivé a hluboké tůně času. Zapadající slunce se odráželo v jejích světlých vlasech spletených do copu. Pozvedla v ruce konvičku.

„Dáš si? Po masáži se musí hodně pít.“ Kývla jsem hlavou.

„Děkuji. Dám si moc ráda… LENÉ… Děkuji ti – Za všechno…“

Vtiskla mi do ruky malovaný hrneček s čajem a znovu se usmála.

„Všechno je, jak má být…“

Soví Voči pro Adélku

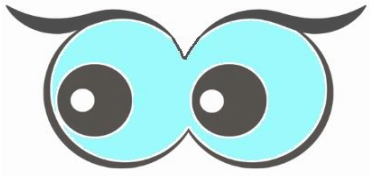

FantaZtická brigáda

Adélka ležela na své posteli s tabletem v ruce a snad po milionté prohlížela všechny weby slibující úžasné a báječně placené brigády snů. Nový školní rok začal už před týdnem a brigáda pořád žádná. Vánoce tu budou raz dva a z kapesného dárky pro tolik lidí nemá šanci pořídit. A o tom, že by potřebovala také nějaké finance jen sama pro sebe – škoda slov. Je dost trapné, aby v osmnácti vysvětlovala doma, proč nutně potřebuje stovku na kavárnu s kámoškou a nejdou si koupit nanuky do sámošky a sednout na lavičku v parku, jak jim to stačilo před pěti lety.

Monotónně klikala na jednu stránku za druhou… Moment! Co to bylo? Horečně listovala zpátky. Ha! To tu ještě dopoledne nebylo!

KONKURZ

pondělí 14. 9. 2020 14:00 – 15:00

Agentura **BLUDIČKA s.r.o.** hledá novou posilu

Jedná se o hlídání dětí v rodinách se specifickými potřebami. Práce na 3 až 12 hodin týdně. Vhodné pro studenty škol s pedagogickým zaměřením, nebo učitele a vychovatele v důchodu. Možnost dlouhodobé spolupráce.
Plat od 150,- kč/hod. (dle spokojenosti klientů).

Kontakt: Mgr. Roxana Černá
Eliščino nábřeží 35
500 03 Hradec Králové
Stručné životopisy zasílejte na email: rx.cerna@bludicka.com

Adélka zatajila dech – to by mohlo být ono! Jedním okem jukla zběžně do zbrusu nového rozvrhu hodin. Sláva. V pondělí má mimořádně odpoledne volno.

V pondělí už ve 13:55 Adélka zahnula na Eliščino nábřeží. Ani na oběd dnes nešla. Bála se, že by jí z nervozity bylo špatně. Přemýšlela, co by mohly být ty specifické potřeby. Že by se jednalo o děti nějak tělesně postižené, nebo s mentální poruchou, nebo autisté? Také by

mohlo jít o děti cizinců. A z čeho ji budou zkoušet na konkurzu? Že by i z angličtiny? Najednou si nebyla jistá, jestli tu práci opravdu chce. Nechtěla, aby ji od konkurzu vyhodili. To by jí na sebevědomí moc nepřidalo. Právě proto neřekla o konkurzu ani doma mamce a nenapsala ani tátovi. Mamka by se snažila najít informace o agentuře na internetu a určitě by ji znepokojilo, že se o ní nikde nic nepíše. Měla by strach, že je to nějaký podfuk a už by si představovala úchyla lákajícího naivní slečny do svého bytu. A chtěla by jít s ní. A táta? Ten by ji už od rána bombardoval povzbudivými esemeskami o tom, jak je skvělá, jak jí věří a že jí určitě vezmou. A co pak? Pak by mu měla napsat:

„Ne tati, nevzali mě, jsem prostě k ničemu…!“ Ne, to by nešlo, z některých věcí je lepší rodiče vynechat. Když ji nepřijmou, nic se nestane, a když ano, tak jim to řekne pak a můžou slavit v klidu a bez stresu.

Číslo 35. Adélka se zastavila. Byl to starý, dvoupatrový rohový dům. Okrovo-bíle omítnutý. Jako karamelový dort. Nade dveřmi se snažil dělat parádu, poněkud otlučený balkonek. Po obou stranách dveří se lesklo několik mosazných cedulek s názvy firem sídlících na této adrese. Nějaká zubní laboratoř, dvě lékařky, finanční a hypoteční firmy, a dokonce leasingová pobočka banky, kde dělá mamka. To Adélku trochu uklidnilo. Mezi štítky napravo objevila ten, který hledala, Agentura BLUDIČKA s.r.o. Našla zvonek se stejným nápisem a zazvonila. Po chvíli se ozval příjemný ženský hlas:

– „Bludička s.r.o.

– „Dobrý den, tady Adéla Moravcová, jdu na konkurz.“

– „Ano, běžte prosím po schodech do třetího patra.“

Ozval se bzučák a dveře pod tlakem Adélčiny ruky povolily. Uvnitř uvítal Adélku typický lehce zatuchlý pach starého domu. Dlaždice byly sešlapané a zábradlí ohmatané, ale jinak vypadal vnitřek domu čistě a udržovaně. Adélka začala stoupat do schodů. Teprve teď si uvědomila, že žena v telefonu říkala, že má jít do třetího patra, ale dům měl přeci jen dvě patra? Nebo ne? Adélka pro jistotu pročítala všechny jmenovky na dveřích, které míjela. V domě sídlily patrně jen firmy. Obyčejný byt neviděla žádný.

Ve druhém patře končilo kamenné schodiště, a dál už vedly jen úzké a strmé dřevěné schody, jako na půdu. Adélka zaváhala. Na půdu se jí nechtělo. Že by přeci jen verze s úchylem? Náhle se dveře nad schody prudce otevřely a po schodech směrem dolů se za mohutného dupání a supění sunula korpulentní starší dáma. Něco si rozčileně drmolila pro sebe. Adélka jí ustoupila stranou a pozdravila.

„Dobrý den“. Dáma se zastavila. Kriticky si Adélku prohlédla, zamračila se a hlasem, který se odrážel od zdí v celém domě, pravila:

„Blázny si tady ze mě nikdo dělat nebude! To tedy ne! Třicet let jsem řídila celou školu. Sám ministr školství mi poslal poděkování, když jsem šla do důchodu. A teď tohle?! To tedy ne! Budu si stěžovat!“ Minula překvapenou Adélku a dusala směrem do přízemí. Adélka zaváhala. Co to bylo? Má jít dál? Dveře nahoře zůstaly pootevřené. Zvědavost nakonec zvítězila. Vyběhla schody a opatrně nakoukla do místnosti. Vypadala jako maličká čekárna u lékaře bez oken. Dřevěné tmavé obložení i na stropě a na zemi koberec, který připomínal dobře udržovaný golfový trávník. Adélka měla pocit, že i voněl, jako pravý trávník. Jen těžko odolala pokušení sáhnout si na něj. Uprostřed místnosti stál malý stolek a na něm pár časopisů, které Adélka neznala. Podél zdí stálo několik dřevěných židlí. Na jedné seděla až nepřirozeně

vzpřímeně štíhlá žena neurčitého věku v růžovém kostýmku, růžových lodičkách na vysokých podpatcích s růžovou kabelkou, růžovými brýlemi na nose a pevně staženým účesem. Právě něco povídala druhé osobě v místnosti, která seděla v opačném koutě. Adélka v ní poznala Terezu od nich ze školy ze čtvrťáku. Obě přítomné se otočily a podívaly se, kdo to přišel.

„Čau, taky jdeš na ten konkurz?“ řekla Tereza.

„Čau, Jo.“ zamumlala Adélka. Dáma pohoršeně pozvedla obočí.

„Ale děvčátka, jak chcete vychovávat děti, když se samy neumíte chovat. Nevíte, jak slušně pozdravit? Vychovávat děti není žádná zábava, to je poslání, poslání na celý život. Ne si jen vydělat na nový mobil a hurá pryč. Musíte děti učit kázni a úctě ke starším a slušnému chování především. Já chodila do těch nejlepších škol ve Velké Británii. A tam vědí, jak vychovávat děti. Žádný mobil a mekáč a jůtůb, či jak se všechny ty neřesti jmenují. Internátní škola a kázeň a studium a zase jen kázeň…“ Tereza se na dámu upřeně podívala a pomalým pohybem vytáhla z pusy žvýkačku, natáhla ji, jak to nejdál šlo a zase ji pomalu začala rolovat do pusy. Dáma zbledla a zhluboka se nadechla na další rozhořčenou přednášku. K té se ale už nedostala. Dveře na opačné straně místnosti se pootevřely a ozvalo se z nich:

„Slečno Svobodová, pojďte dál.“ Dáma v růžovém se napřímila, urovnala si sukni, blýskla vztekle okem po obou děvčatech a vešla dovnitř. Dveře se zavřely.

„Taky potřebuješ prachy?“ zeptala se Tereza.

„Hmmm“, zahučela Adélka, neměla moc chuti povídat si s Terezou.

„Já chtěla na brigošku do mekáče, ale máma, že prý ne, že mám dělat něco v oboru, aby mě vzali na vysokou.“

Uprostřed místnosti se objevila černá kočka. Ano objevila, protože všechny dveře zůstávaly i nadále zavřené, okna nikde a žádný kus nábytku, kde by se kočka mohla doteď schovávat. Najednou seděla vedle stolku a upřeně se koukala na Adélku.

„Čiči…“ zkusila to Adélka a natáhla ruku. Kočka se ani nehnula a dál Adélku hypnotizovala.

Tereza hlasitě kýchla a začala hledat po kapsách kapesník.

„Zatraceně, co tady ta mrcha dělá? Mám na ně alergii.“

„Ty máš alergii na kočky?“ soucitně se zeptala Adélka.

„Jo, na kočky, na psy, na peří, na seno, na kytky, na ořechy, na mlíko a asi i na čistou vodu. Zažeň tu bestii, nebo se tu usmrkám!“

Adélka se otočila zpátky ke kočce, ale ta už tu nebyla. Jak se objevila, tak zase zmizela.

Ze dveří vyběhla růžová slečna Svobodová. K uslzeným očím si tiskla růžový kapesník.

„Já, že nemám ráda děti? Jak může taková, jako VY, něco takového říct. Už mě tu nikdy neuvidíte a kladné recenze také nečekejte!“ Klapot růžových střevíčků se vzdaloval. V místnosti nastalo ticho. Tereza chtěla napjaté dusno prolomit.

„Teď jsem na řadě určitě já-áááÁÁÁÁÁÁ!!!!!“ zaječela a vyskočila ze židle, až se převrátila.

„Ty vole to ne! To už fakt ne!!! Napřed Zombie-Barbie, kočka a teď tohle! Ježiš vono to leze ke mně. KurwAAAAAA!!!!“ Tereza vyběhla na schodiště. Adélka při Terezině jekotu také vyskočila ze židle a teď se pokoušela zjistit, co Terezu tak vyděsilo. Vzápětí to uviděla a srdce se jí rozbušilo, jako zběsilé. Po koberci směrem k ní lezl pomalu pavouk, ale jaký pavouk! Obrovský černý pavouk, největší, jakého kdy viděla mimo filmové plátno a televizní obrazovku. Chtěla v první chvíli také utéct, ale pavouk se pohyboval přesně mezi ní a dveřmi na schodiště. Přemýšlela. Takhle velký pavouk tu přeci nemůže být jen tak. Určitě utekl nějakému chovateli. Někomu, pro koho je krásný a teď ho určitě hledá. Násilím se snažila zklidnit. Pavouk se pořád

blížil. Adélka si všimla, že má na zádech nalepené blýskavé zlaté flitry poskládané do tvaru smajlíka.

„Co je tohle za blbost?“ pomyslela si, ale přeci jen, ji ten pohled trochu uklidnil. Pomalu se sunula podél zdi ze směru pavoučího pochodu.

„Slečno Moravcová, pojďte dál.“ Adélka sebou trhla. Málem zapomněla, proč tu vlastně je. S povděkem využila náhle pootevřené dveře do kanceláře agentury. Proklouzla dovnitř a zavřela za sebou.

„Dobrý den.“ Ocitla se v malé a útulné kanceláři. Nábytek byl starý, ale moc pěkný. Dvě klasické registrační skříně s šuplíky označenými písmeny abecedy a nějakými značkami, které vypadaly jako runy. Dvě police s šanony. Ty první už byly hodně staré a ohmatané. Na zdech visely obrázky s fotografiemi s pohádkovou tematikou. Na té největší stála červenovlasá žena v přátelském objetí s něčím, co vypadalo, jako jednohlavý drak velikosti koně. Drak i žena měli na hlavách papírové párty čepičky s barevnými puntíky. Adélka si pomyslela, že to jsou nejspíš fotky z natáčení nějakých moderních pohádek. Paní Roxana si patrně přivydělává u filmu. Uprostřed místnosti stál obyčejný velký kancelářský stůl se starým vytáčecím telefonem, monitorem k počítači, klávesnicí a hromadou papírů, které byly zatíženy těžítkem v podobě velké skleněné koule. V záři monitoru se zdálo, že koule slabě světélkuje a pulzuje. Za stolem seděla ona červenovlasá žena z fotografie a mile se na Adélku usmívala.

„Pojďte dál, a posaďte se, slečno. Mohu Vám říkat Adélko?“

Adélka kývla hlavou a posadila se na kulatou otáčecí židličku bez opěradla.

„Nedáte si perníček?“ Roxana Černá k Adélce přistrčila talíř s drobnými perníkovými srdíčky, zdobenými bílou polevou. Adélka chtěla odmítnout, ale perníčky voněly tak lákavě a omamně, že než se nadála, měla jeden v ruce.

„Dobrá volba,“ kývla spokojeně hlavou Roxana a zadívala na monitor počítače, kde Adélka poznávala svůj vlastní životopis, který paní Černé předevčírem poslala e-mailem.

„Takže vy studujete tady v Hradci pedagogickou školu. Hmm ano, to je dobrá škola. Už jsme tu několik brigádníků z této školy měli a vedli si většinou velmi dobře… Třetí ročník dokonce. Takže zkušenosti s dětmi už jistě máte.

„A teď bych se podívala na Váš životopis.“

„Ale ten už jsem Vám poslala,“ zmateně namítla Adélka a ukázala prstem na monitor.

„Ach ano ten, který jste napsala ano. Ale já chci vidět ten, který napsal Vás. Podejte mi ruku!“ Adélka váhavě natáhla ruku. Roxana ji vzala do své, otočila ji dlaní vzhůru a pozorně se do ní zadívala. Adélka překvapeně otevřela pusu. Nevěděla, jestli se má smát, nebo hned odejít. Takovouto personální agentku ještě neviděla. Ale Roxana vůbec nevypadala jako nebezpečný blázen. Byla moc milá, tvářila se, že ví, co dělá a její ruka příjemně hřála. Adélku přemohla zvědavost, co se bude dít dál. Roxana pečlivě zkoumala každý centimetr její dlaně a tvářila se čím dál spokojeněji.

„Výborně. Pro tuhle práci jste jako stvořená.“

„A vidíte tam také mou budoucnost?“ trošku jízlivě si rýpla Adélka.

„Jistěže ano, ale ta teď není důležitá. Navíc je budoucnost nesdělitelná, protože informace o ní ji mění. Například, když Vám teď řeknu, že až vyjdete z této místnosti, tak se opět leknete velkého pavouka, kterého už jste viděla před chvílí, tak už to nebude pravda, protože ho při odchodu budete čekat a nepolekáte se. Tím se budoucnost změní, a tudíž předpověď bude špatná. No není to legrační?“ vesele se na Adélku usmála.

Telefon na stole, který až dosud považovala Adélka za historickou retro dekoraci se rozdrnčel.

– „Bludička s.r.o. u telefonu Roxana Černá.“

–

– „Dobrý den paní Sádková, co pro Vás mohu udělat?“

–

– „Ano, nebojte se. To není žádný problém. Zrovna tu mám jedno šikovné děvče. Budete určitě spokojená. Má o dost mladší sestru, takže s holčičkami to umí.“

–

– „Ne ještě u Vás nebyla, ale doporučila ji paní Mici i pan Oktávus. Cestou jí vše vysvětlím.“

–

– „Ano. Od čtyř do šesti. Ale jen do šesti. Déle se dnes zdržet nemůže.“

–

– „Ano. Za půl hodinky jsme u Vás. Dovezu ji.“ Roxana zavěsila telefon.

„Tak a máte první práci slečno Adélko. Volala paní Sádková. Potřebuje na dvě hodinky pohlídat dcery. Manžel je na služební cestě a ona musí nečekaně do divadla na kostýmní zkoušku. Jsou to dvojčata. Je jim pět let. Máte plavky? Ovšemže ne. S tím jste nemohla počítat. Půjčím Vám naše agenturní.“

Roxana otevřela šuplík skříně označený písmenem P a začala se v něm prohrabovat.

„A vida. Co tu dělají nehořlavé rukavice? Ty sem určitě hodil Alex, když naposledy hlídal to Hořínkovic batole. Budu si s ním muset promluvit. To je hrozné, jak je nepořádný.“

Roxana vyndala svářečské rukavice a přemístila je do šuplíku s písmenem R.

„Á plavky, tady jsou. Nebojte se, budou Vám. Je to univerzální velikost a jsou čisté.“ Vytáhla z šuplíku dvoudílné plavky v mintové barvě, zdobené tmavě modrými motýlky a podala je vyděšeně se tvářící Adélce.

„Jak víte, že mám dnes čas do šesti?“

„To je ta moje agenturní praxe a intuice. Ba ne, dělám si legraci. Máte to přeci napsané v životopise – v tom na dlani… A konec povídání! Jedeme! Dnes Vás tam dovezu, když je to tak narychlo. A také pro Vás v šest přijedu a hodím Vás na vlak do Jaroměře, ať nemáte doma problémy.“

Roxana otevřela dveře kanceláře a vybídla Adélku k odchodu. Adélka se mezi dveřmi zarazila a opatrně vykoukla ven. Smajlíkový pavouk nikde. Roxana se rozesmála.

Adélka seděla v autě a pokoušela se vstřebat lavinu událostí poslední hodiny. V ruce převracela motýlkové plavky.

„To je náhoda, nebo mám na ruce napsané i to, že se mi líbí mintová barva?“

„Ne, to bylo jasné už, jak jste si vybrala ten perníček.“

„Ale ty perníčky byly přeci bílé – a všechny stejné,“ namítla Adélka.

„Vážně si myslíte, že byly stejné?“ mrkla vesele Roxana okem.

„Stejné na světě není nic, ani jednovaječná dvojčata – což mi připomíná, že Vám musím dát pár instrukcí ohledně Vašich prvních klientek. Jak už jsem řekla, je jim pět let. Jsou to milá a poslušná děvčata. Vy si hlavně zapamatujte, že smí z vody ven maximálně na půl hodiny.“

„Cože?“, zmateně se zeptala Adélka. Myslela si, že špatně slyší.

„Ano, bylo by jim špatně, jsou ještě malé,“ kývla hlavou Roxana.

Zastavily před hezkou a upravenou vilkou na konci města u slepého říčního ramene. Ještě ani nestačily zazvonit a už vyběhla ven mladá žena v modrém kostýmku a s dlouhými světlými vlasy, které vypadaly skoro bílé.

„To jsem ráda, že už jste tady paní Černá. Nevím, co dřív a taxík tu bude za chvilku."

Roxana představila Adélku a postrčila ji za branku.

„Pojďte slečno, děvčata jsou venku na zahradě v bazénu." Vedla Adélku přes přízemí domu. V hale ležely na stole připraveny tři talíře s chleby se sardinkovou pomazánkou. To je večeře pro děvčata a pro Vás, až budou mít hlad. Po večeři už zůstaňte ve vnitřním bazénu, ten je tady." Ukázala pootevřenými dveřmi místnost se zapuštěným bazénem vykládaným barevnými kamínky a květinovými vzory. Kolem zdí stála různě velká akvária s barevnými rybkami. Ale paní Sádková nenechala Adélku rozkoukat a vedla ji dál velkými prosklenými dveřmi na zahradu k velkému jezírku s plovoucími lekníny.

„Holky jsou tady." Adélka se marně rozhlížela, nikde nikdo.

„Holky! Přijela slečna, co si s vámi bude hrát, než se vrátím. Poplavte nahoru!" a zacákala rukou ve vodě. Voda se zavlnila a nad hladinou se objevili dvě dětské tvářičky s velkýma modrýma očima. Děvčata měla dlouhé světlé vlásky po mamince. Ve vodě se zdálo, že mají trošku odlesk dozelena. Děvčata se vynořila z vody naprosto tiše. Žádné cákání, prskání, lapání po dechu a vytřásání vody z uší a nosu.

„Tohle je Michaela a tohle Markéta. Říkáme jim Miky a Maki, je to rychlejší. A tohle je slečna Adéla, bude tu s vámi, než se vrátím z divadla. Hezky pozdravte!"

„Brý den," řekla jedna hlavička.

„Ahoj," řekla ta druhá.

Před domem zatroubilo auto.

„Taxík je tady! Musím běžet. Určitě si už poradíte," zamávala paní Sádková a odběhla.

„Pojď do vody," řekla jedna hlavička.

„Půjdu, ale musím se převléknout do plavek."

„Proč?" zeptala se druhá hlavička.

„Protože nahatá se koupu nerada a šaty bych si namočila," vysvětlila Adélka, ráda, že první konverzační bariéra se prolomila.

„Juuu, ty se umíš namočit?" obdivně vykulila oči první hlava.

„Umím," řekla nejistě Adélka, protože nevěděla, kam tím dotazem hlavička míří. Rychle se převlékla za rododendronovým keřem do půjčených plavek a při tom pořád vykukovala, jestli jsou holky v pořádku. Ty ale zvědavě čekaly na ni a nehnuly se ani o píď. Adélka zůstala stát nejistě na kraji jezírka.

„Skoč!" radila první hlavička.

„Tady v rohu jsou schody," slitovala se druhá hlavička.

Adélka opatrně slezla po schůdkách do vody. Naštěstí byla docela teplá.

„Na co si budeme hrát holky?" zeptala se.

„Na žraloky," nadšeně navrhla první hlava.

„Jak se na ně hraje?" zeptala se Adélka.

„To plaveš pod vodou tak, aby ti koukala nad hladinu jen noha – totiž ploutev, a musíš doplavat toho koho chceš sníst. Ale jen jako. Nesníš ho doopravdy."

Miky a Maki se obě ponořily pod hladinu a ohnuly každá jednu nohu v koleni tak, že jim nad hladinu koukala jen noha a lýtko. Obě začaly plavat na druhou stranu jezírka a pak zase

zpátky. Adélka byla v šoku. Takhle dlouho pod vodou přece nemohou vydržet? Kdyby neviděla nad hladinou pohybující se a kroutící se dívčí kotníky, už by asi zpanikařila definitivně. Objaly jí čtyři drobné ručky.

„A máme tě!“ Miky a Maki se vynořily z vody opět bez jakéhokoliv náznaku potíží a nedostatku dechu.

„Ale to musíš utíkat, jinak to není zábava. Poučovala ji jedna malá žraločice.“

„Tak jo, souhlasila Adélka a začala plavat co nejrychleji pryč.“

Žraločice ji dostihly vzápětí za hlasitého jásání. Chvíli se takhle honily, až měla Adélka vodu v uších, nose a půl jezírka v žaludku.

„Plaveš strašně pomalu a vůbec se nepotápíš,“ tvářilo se vyčítavě jedno z děvčat.

„Nebuď smutná, to se naučíš,“ utěšovala ji druhá.

„Nemáte hlad?“ zeptala se s nadějí v hlase Adélka.

„Jooo, máme!“

Holky se vyhrnuly z vody. Adélka si až teď všimla, že to, co mají na sobě nejsou plavky, ale obyčejné žluté letní šatičky. Chtěla je napomenout, ať neběhají dovnitř, aby to tam všechno neumáčely, ale než stačila otevřít pusu, tak z dvojčat voda stekla a byla suchá, jako by ve vodě nikdy nebyla. Poslala je tedy napřed k jídlu a převlékla se sama z plavek do šatů. Když vešla do haly, holky už večeřely.

„Jů,“ vyjekla jedna. „Můžu si sáhnout?“

„Na co?“ nechápala Adélka.

„Ty máš mokré vlasy,“ obdivně řekla druhá a obě přestaly jíst a začaly jí opatrně osahávat vlasy.

„To bych chtěla taky,“ řekla jedna závistivě.

„Mokré vlasy vám udělat neumím, ale mohla bych vám učesat pěkné copánky. Nechcete?“

„Jo!“ souhlasily nadšeně obě.

Adélka si došla do tašky pro hřeben a pustila se do česání, hned poté, co si holky zahrály kámen-nůžky papír o to, která půjde na řadu první.

„A ty jsi Maki, nebo Miky?“ zeptala se opatrně Adélka.

„Já jsem přeci Miky,“ pohoršeně řekla Michalka.

„No to je přeci jasné,“ souhlasila Adélka a sepnula Michalce vlasy červenou gumičkou.

„Až budu velká, tak se budu starat o rybičky ve velkém oceanáriu. Budu si s nimi hrát, aby jim nebylo smutno po moři a budu jim vařit dobroty,“ řekla Michalka.

„A co baví tebe?“ zeptala se Adélka Markétky, když začala česat ji.

„Já sbírám hrníčky, jako děda. A až budu velká, budu je i vyrábět.“

„Jaké hrníčky?“ zeptala se Adélka.

„S pokličkama.“

„Na dušičky?“ zasmála se Adélka a sepnula Markétce vlasy žlutou gumičkou. Konečně je rozezná.

„Asi jo. Ale můžou být i bez dušiček. Mně se líbí i tak,“ kývla hlavou Markétka.

„Víte co, holky? Já mám nápad,“ řekla Adélka.

„Já příště přinesu takovou modelovací hmotu a můžeme si ty hrníčky vyrobit hned.“

„Vážně?“ rozzářila se Markétka.

„Mě hrnky nebaví,“ prohlásila Michalka.

„Ale budou tě bavit, protože my si ty hrnky ozdobíme obrázky a na ty obrázky můžeš nakreslit rybičky z oceanária, které máš nejradši.“

„Tak jo,“ souhlasila Michalka

„A můžeme si nějaké obrázky připravit už teď. Máte pastelky a papíry?“

Markétka donesla tři papíry a pastelky.

„A může ta rybička být spíš leknín?“ zeptala se.

„Určitě ano,“ přikývla Adélka a byla ráda, jak jednoduše se jí podařilo holky zabavit. Za chvíli měly všechny tři papíry plné nápadů na ozdobení hrníčků.

Michalce spadla pastelka na zem a když se pro ni sehnula pod stůl, aby ji zvedla, upadla a zůstala sedět na zemi.

„Co je ti Miky. Jsi unavená? Chceš jít spinkat?“ zeptala se Adélka.

„Ne, nechci. Je mi sucho.“

„Mně je taky sucho a bolí mě nožičky,“ vzdychla Markétka a položila si hlavu na stůl. Adélka si vzpomněla na to, co jí říkala Roxana: „…smí z vody maximálně na půl hodiny…“

Vyskočila ze židle: „Jdeme do vody. Šup šup!“

Zvedla Michalku do náručí a odnesla ji do místnosti s akvárii a opatrně ji posadila na kraj bazénu do vody. Rychle se vrátila pro Markétku. Ta už u stolu spala. Odnesla ji za Michalkou. Michalka mezitím sklouzla do vody celá. Pohled na dítě ponořené s hlavou pod vodou Adélce rozbušil srdce, ačkoliv už dávno pochopila, že Miky a Maki nejsou děti na jaké byla doposud zvyklá. Opatrně položila do vody i Markétku. Netrvalo to ani minutu a sestřičky otevřely oči a začaly do sebe strkat. Obeplavaly bazén a vynořily se u Adélky.

„Budeš nám povídat pohádku?“ zeptala se Michalka.

„A jakou byste chtěly?“ souhlasila Adélka.

„O Červené Karkulce, jak plula na ostrov za dědečkem, strážcem majáku a jak ji sežral zlý žralok,“ nadšeně navrhla Markétka.

*

Adélka seděla v autě vedle Roxany. Mířily k nádraží, tak jak Roxana slíbila.

„Paní Sádková Vás moc chválila. Udělala jste na ni báječný dojem. Za dnešek jste si vydělala pět set korun čistého. Paní Sádková něco přidala za to, že jste to zvládla tak narychlo a bez přípravy. Děvčata Vás prý nechtěla pustit pryč.“

„Musela jsem jim slíbit, že zase přijdu,“ usmála se unaveně Adélka.

„Budeme dělat hrníčky.“

„Tak?“ zatvářila se pobaveně Roxana.

„Paní Černá, proč jste mi neřekla, že Sádkovi jsou vodníci?“ zeptala se Adélka.

„Já jsem Vám to neřekla? Vážně?“ podivila se Roxana, ale oči jí vesele svítily.

„Někdy je možná lepší objevovat svět přímo, než přes poučování no ne? Naše agentura se specializuje na – řekněme – menšinové klienty.“

„Ti ostatní jsou také vodníci?“ „Ne, jen někteří. Zrovna jsem Vám chtěla nabídnout práci na neděli odpoledne. Manželé Šedinovi jdou na vernisáž obrazů, které pan Šedina maluje. Bude to velká sláva. A potřebují pohlídat syna. Je to takový malý mazlíček. Šedinovi jsou vlkodlaci…“

Soví Voči pro Jirku (Seliho) a Terezku

Předsvatební noc

Potulovala jsem se vestibulem Brněnského nádraží a snažila se odolat nutkání sednout si. Bála jsem se, že bych usnula. Ve vlaku z Prahy jsem si sice trochu schrupla, ale na to, že mám za sebou dvě denní dvanáctky s budíčkem ve 4:00, to je sakra málo. Už podle původního plánu to bylo na hraně, ale tohle už je fakt moc. To Seli vážně přehnal. Původně jsem měla jet z Prahy kolem páté ráno, ale Seli mi dneska – vlastně už včera odpoledne volal, že musím přijet okamžitě. Nechtěl mi říct proč. V hlase měl něco, co mě donutilo nediskutovat a najít si co nejdřívější vlak. Seli a Terka pozvali mě a Martina na svou svatbu už před půl rokem. Ale teprve nedávno mě Seli poprosil, abych mu šla za svědka. Ani neví, jak mě to potěšilo, ale zároveň vyděsilo. Vůbec netuším, co takový svědek, krom podpisu na nějaké lejstro vlastně dělá. A prý si mám připravit pár slov na přípitek… Jen jsem si na to vzpomněla, už se mi nervozitou stáhl žaludek. S psaným projevem nemám potíže, ale mluvit před cizími lidmi, to bude jako jít znovu k maturitě. Teď budu ještě navíc nevyspalá a s kruhy pod očima. A Martin si doma klidně chrupe. Prý přijede až na poledne. Ospalec ospalá. Na to, že je Brno moravská metropole tu v noci na nádraží moc živo není. Postává a podřimuje tu jen pár lidí.

Půl hodiny po půlnoci se konečně na světelné tabuli objeví číslo nástupiště. Do odjezdu zbývá ještě 14 minut. Pomalu si sbírám věci, beru na záda batoh a sestupuji po schodech do podchodu. Smrdí to tu nějakým ředidlem. U schodů k „mému“ nástupišti stojí nějaký muž a upřeně kouká na něco na zdi. Dokonce si to fotí na mobil. Když mě zaslechne, otočí se na mě a pak rychle vyběhne schody nahoru. Zastavila jsem se ze zvědavosti taky, abych se podívala, co ho tak zaujalo. Na zdi je čerstvé graffiti. Aha, proto ten smrad po acetonu. Obrázek mě zaujal. Je nastříkaný přes papírovou šablonu, která se válí pod obrázkem na zemi. Trošku to vypadá, jako egyptské obrázkové písmo. Je to celé černou barvou. Na obrázku je obrys sedící žáby, pak nějaký pták, podle zobáku by to mohl být havran, nebo vrána, pak je znaménko plus, za ním pes, nebo spíš šakal. Jo, jasně šakal, nejvíc se podobá tomu z egyptských památek. A poslední je zajíc, nebo králík. Nad plusem je ručně nastříkáno číslo 88 a dole velkým písmem nápis FUTRÁL. Asi nějaká místní drsná kapela s neonacistickými sklony. I když žabička a králíček moc drsné symboly nejsou. Vytáhla jsem mobil a obrázek jsem si také vyfotila. Dnešní budoucí svatební fotky mají super předskokana. Když jsem schovávala mobil, všimla jsem si, že mě seshora ze schodů pozoruje ten chlápek, co si obrázek fotil přede mnou. Prohlédla jsem si ho pozorněji. Černé prošedivělé kudrnaté vlasy, celkem vysoký a ramenatý, černé kožené sako, džíny a přes rameno zelená cestovní taška. Než jsem vystoupala do schodů, tak z kapsy vylovil sluneční brýle a nasadil si je. Teď v půl jedné v noci! Koukám, že magoři nežijí jen v Praze.

Na nástupišti stálo asi deset lidí. Nějací chlapi se patrně vraceli domů po noční šichtě, tři rozchechtané a přiopilé puberťačky co jely nejspíš z diskotéky. Starší manželé, kteří vypadali, že byli v divadle a pak ten týpek v kůži. Přijel malý místní motoráček se dvěma vozy. Nastoupila jsem do stejného vozu s těmi staršími manželi. Vypadali nejsolidněji. Za mnou nastoupil „Majkldžeksn“ a sednul si přes uličku proti mně. Průvodčí začal ospale kontrolovat jízdenky. Ostatní asi znal, tak začal hned se mnou. Juknul na lístek.

„Až vyjedeme ze Zaječí, tak si zazvoňte tamhle na ten zvonek. Rakvice jsou na znamení, tak ať vás neodvezeme až do Břeclavi.“ Jen jsme vyjeli, tak se na mě „Majkl“ usmál a konverzačním tónem se optal:

„Z daleka slečno?“ Když je vám za pět minut padesát, sedíte v nočním vlaku nejméně 350 kiláků od domova a cizí chlápek v černých brýlích vám začne říkat slečno – rozhodně náladu na seznamování mít nebudete. Zamumlala jsem něco neurčitého a snažila se tvářit co nejstudeněji a předstírala jsem, že se koukám z okna do tmy. To mu ale nevadilo a pokračoval. „Nejste náhodou z Prahy? Budu hádat. Že vy jedete na svatbu?“ Rychle jsem se na něj otočila. To mě překvapilo. Pak mu najednou zazvonil telefon. Když ho vytahoval z kapsy, všimkla jsem si, že má na ruce šmouhu od černé barvy. Aha, takže ten sprejer je on. Nechtíc jsem poslouchala jeho část hovoru.

– …jo? – kde je trpaslík?

…

– …protože jste debilové!

…

– tak sebou laskavě pohněte, nebo vás Akéla vykostí!

…

– bude na prérii nejpozději do osmi…

…

– jo, šípan je ve futrálu na prérii, já svou práci dělám na rozdíl od tebe pořádně!

…

– máte jeho mobil?

…

– ok, aspoň něco!

…

– jo, adresa je na nástěnce, neboj smečka se neztratí…

…

– počkej! Ještě mám pro tebe práci, toulá se nám tu Lassie, potřebuje odchytit a uvázat aspoň na den u boudy!

…

– fajn spoléhám na tebe, pošlu detail…

Ukončil hovor a mrknul na mě:

„Organizovat skautský tábor je pěkná dřina.“

Pak už se na mě ani nepodíval a začal do mobilu vyťukávat nějakou zprávu. Otočila jsem se zpátky k oknu. Okolní krajina vidět nebyla, ale mohla jsem tak pozorovat „Majkla“ v odrazu ve skle jako v zrcadle.

Vytáhla jsem taky mobil a napsala jsem Selimu, že budu za chvíli v Rakvicích. Doufala jsem, že mi přijde naproti k vlaku. Na papírku jsem měla vypsané vesnice, přes které pojedeme i s časem. Trpím trošku cestovní horečkou, když někam jedu a jistím se před zablouděním, jak jen to jde. Heršpice, Modřice, Popovice, Rajhrad, Vojkovice, Hrušovany (tady vystoupili ti manželé). Zůstala jsem ve voze sama s „Majklem“, ale ten si mě naštěstí nevšímal a dál zuřivě psal. V jednu chvíli zvednul mobil mým směrem a měla jsem pocit, že si mě fotí. Asi už mi fakt hrabe. Jedeme dál. Žabčice, Vranovice, Pouzdřany. Hurá! „Majkl“ vystupuje. Aniž by mi věnoval jediný pohled, zmizel v noční tmě. Cinknul mi mobil. Píše Seli. Konečně.

„Vystup z vlaku, projdi podjezdem pod tratí a běž směrem ke vsi. Půjdu ti naproti.“ No super, doufala jsem, že už tam na mě bude čekat. Ale přece nepřiznám, že mám trochu nervy v kýblu.

Šakvice, Zaječí… Mačkám signalizaci a za pár minut vlak brzdí u cedule s nápisem Rakvice. Je půl druhé ráno a na obloze září srpnová mléčná dráha. Zakláním hlavu a vychutnávám si ten pocit nekonečna. No jo no – tohle v přesvětlené Praze fakt nemáme. Měsíc ukousnutý do písmene „C“ naznačuje, že úplněk jsem o pár dní prošvihla. V dálce zaštěkal pes. To mě vrátilo z kosmu zpátky na zem a k mé nejistotě ze tmy. Koncová světla vlaku dávno zmizela. Okolní pole krásně voní a cvrčci cvrkají jako o život. Nechci ten poklid rušit světlem, a tak tápu opatrně směrem k silnici a k podjezdu. V půlce cesty jsem za sebou zaslechla zašramocení a někdo mě chytil zezadu za batoh a smýkl se mnou, až jsem spadla tvrdě na zem. Asi jsem měla začít křičet, ale od mala mám to, že když se moc leknu, tak to ve mně zamrzne a nejsem schopná ani mluvit. Než jsem stihla zareagovat, objevil se další stín. Mával něčím nad hlavou a srazil mého útočníka na zem. Nastalo ticho. Srdce mi tlouklo jako splašené. Do obličeje mi zasvítilo ostré světlo z mobilu a ozval se Seliho hlas.

„Ahoj Vardi, jsi oukej?“ než jsem stihla odpovědět, tak se kužel světla stočil na ležící postavu útočníka. Byl to mládenec tak kolem dvaceti let. Byl v bezvědomí a na čele mu naskakovala luxusní boule.

„Nezabil jsem ho – škoda,“ konstatoval Seli a zahodil poleno, které držel v ruce.

„Ahoj Seli, ráda tě vidím.“ Konečně jsem se vzmohla na odpověď. Poněkud otřeseně jsem se postavila a vytáhla z kapsy svůj mobil.

„Co chceš dělat?“ Zeptal se Seli.

„Co asi? Zavolám policii, ať si toho grázlíka seberou.“ Seli mi vytrhl mobil z ruky.

„To ať tě ani nenapadne! Policie vůbec nesmí vědět, co se tu děje. To musíme vyřídit sami!“

„A co se tu děje?“ zeptala jsem se už úplně zmatená.

„Unesli Terku.

„Cože? Kdo?“

„Vlci.“

„Jací vlci? Proto jsem měla přijet co nejdřív?“

„Jo. Asi bych ti to měl říct všechno od začátku, ale napřed musíme zalézt někam z dohledu.“

„No to mi teda řekni!“

Světlo zablikalo a pomalu zhaslo.

„Právě mi chcípnul mobil – paráda,“ zavrčel Seli.

Rozsvítila jsem svůj.

„Neblbni! Zhasni! Šetři! Ještě ho budeme potřebovat!“

Zhasla jsem. Seli začal tahat násilníka za nohy ven z podjezdu.

„Co chceš dělat?“

„Něčím ho svážu a hodím ho tamhle za tu boudu. Než ho někdo najde, bude ráno.“

„A nemůžeš ho tam hodit bez svazování? Stačí, že máš na krku minimálně ublížení na zdraví. Jestli má něco s tím únosem, tak si na policii stěžovat určitě nepůjde, ale jestli ho tu najde někdo cizí svázaného, tak tu policii zavolá určitě.“

„Na tom něco je,“ připustil Seli.

„Odtáhneme ho támhle do toho křoví. Tam jsem dnes bydlel celý večer a už mám toho trní dost. Ať si ho užije zas někdo jiný.“

Odtáhli jsme ho do křoví za přístřeškem se stojany na kola.

„A nemyslíš si, že by nám mohl říct, kde je Terka? Jestli k nim patří, tak to bude vědět.“

„Neřekne, je to Vlk. Vlci nemluví. Radši zakousnou sami sebe.“

„Jasně. Jak jinak…“ Pomalu jsem se uklidňovala. Tohle bylo tak šílené, že se mi to určitě všechno zdálo. Jo jo. Usnula jsem ve vlaku. To bude ono. Začala jsem si dělat jen starosti, abych nespala moc dlouho a nepřejela svou stanici. Seli se ujistil, že Vlk pořád ještě spí spánkem nespravedlivých a začal mu prohledávat kapsy. Z jedné vytáhl vyhazovací nůž a z druhé mobil. Obojí zabavil.

„Aby nemohl vyhlásit poplach ve smečce tak snadno. A teď pojď, taky si někam zalezeme a já ti povím, do jakého maléru jsi se to přimotala.“

Seděli jsme pod stromem na kraji pole a Seli začal vyprávět.

„Jsi můj svědek, takže máš právo vědět všechno. Terka je Ovce.“

„Co prosím?“

„Říkám, že je Ovce. A nepřerušuj mě prosím!“

„Jo, promiň.“

„Určitě jsi se někdy dívala na Večerníček, že ano? Znáš Pohádky Ovčí babičky o ovečce a beránkovi a zlých vlcích. No a ta Ovčí babička je ve skutečnosti praprababička Terky. Byla matkou celého klanu, ovce číslo jedna. V každé generaci je vybrána jedna vůdkyně, další ovce číslo jedna celého rodu a ta má na starosti celý klan. No a Terka byla vybrána, jako další a tím, že se dnes provdá, potvrdí svou dospělost a převezme odpovědnost za celý rod.“

„A proč to vlkům tak vadí?“ zeptala jsem se.

„Jde o velké peníze. Ovce jsou nejsilnější rasa na této planetě hned vedle lidí. Ovce dovolily lidem použít jejich image pro pohádky, knížky, omalovánky, filmy, hračky, plyšáky a já nevím co ještě. A lidé jim za to platí autorské daně. A že je to po celém světě setsakra hodně, to mi věř. A vlci chtějí tu daň už dlouhá léta získat pro sebe. Říkají, že nebýt Vlků, tak by se Ovce nikdy tak neproslavily a že je to jen a jen jejich zásluha. Včera dopoledne jsem dojednával ještě víno na dnešní pohoštění pro hosty a Terka si šla odpočinout do našeho pokoje. Když jsem přišel, nebyla tam. Za to tam byl tady ten podvraťák, se kterým ses už seznámila, a ještě dva další. Sám nevím, jak se mi nakonec podařilo utéct. Naštěstí ta jejich rasa tak zdegenerovala, že už mají čich stejně mizerný jako lidi. Sebrali mi klíče od auta, doklady, peníze a mobil, naštěstí jen služební, že mám dva asi nevěděli. Pak mi volala dosavadní Ovce Jedna, že jí od Vlků přišla výhrůžka, že Terku vymění jen za 75 % Ovčích akcií. Poslal jsem majiteli Vinotéky sms, že jsme jeli s Terkou ještě pro něco do Brna vlakem a že budeme do rána zpátky, než přijedou první svatební hosté. Obřad začne ve dvě odpoledne. Do té doby musíme Terku

najít a osvobodit. Vlci mě hledají. Hlídají Vinotéku, všechny stanice autobusu, přístupové cesty a tady ten zmetek hlídal celé odpoledne a večer vlakovou zastávku. Měl jsem kliku, že jsem tu byl dřív než on a věděl jsem o něm. Akorát jsem si myslel, že jde jen po mně. Proč vlastně napadl tebe? Copak věděl, že ke mně patříš? Volal někomu asi půl hodiny před tím, než jsi přijela."

Pokrčila jsem rameny.

„Mně by zase zajímalo, proč nemá Ovčí nastupující vládkyně žádnou ochranku."

Seli bezradně rozhodil ruce. Už spoustu let byl klid. Poslední Vlčí vůdce smečky dal pokoj, když se mu podařilo sehnat dost peněz z autorských práv za všechny filmy a knihy o vlkodlacích. Dlouho mu to nechtěli uznat, že prý vlkodlak není Vlk. Do té doby měli jen nějaký mizerný příjem za Červenou karkulku a Bílého Tesáka. Ale před půl rokem nastoupil nový mladý Vlk a ten je asi chamtivější."

„A copak nikdo z Ovcí nepřijde na pomoc?"

„Ale jo, ale pochybuji, že najdou Terku před druhou hodinou. To budeme muset zvládnout sami. Členové rady stanovili, že 14:00 8.8. 2020 je magické datum a čas a pokud nová Ovce Jedna nepřevezme své povinnosti, její předchůdkyně skončí službu a nastane chaos."

„Copak se to nedá odložit?"

„Ne. Je to tradice."

„Aha, a poslyš. Nevadí Ovcím, že si jejich nová šéfka bere člověka?"

„Ale já nejsem člověk. Já jsem Trpaslík. Teda přesněji řečeno Hlubinný" Rozesmála jsem se, ale Seli zůstal vážný.

„Počkej, nevykládej mi, že jsi trpaslík, vždyť jsi vyšší než já."

Seli pokrčil rameny. „To je úhel pohledu. V původním světě jsme patřili k těm nejmenším."

„V jakém světě?" vytřeštila jsem oči.

„Poslyš, na to teď nemáme čas. Vysvětlím ti to jindy. Teď musíme najít Terezku!" odbyl mě. Uraženě jsem se odmlčela. Seli zatím obracel v ruce Vlkův mobil. Displej se rozzářil. „Paráda, ten pitomec to nemá zamknuté." Seli začal pročítat poslední smsky.

„Výborně, tak už víme, proč šel po tobě," řekl Seli a nastavil mi mobil před oči. Na mobilu jsem uviděla fotografii sama sebe, jak sedím ve vlaku a koukám z okna.

„Takže si prosím vzpomeň, kdo tam s tebou jel a co dělal krom toho, že tě fotil a psal tady kámošovi, ať tě uklidí a doveze do Futrálu."

„Tím futrálem myslí rakev? znervózněla jsem."

„Asi ne. To by to nepsal s velkým F," uklidňoval mě Seli.

„A teď – co si pamatuješ z vlaku?"

Zamyslela jsem se.

„Že jedu do Rakvic musel slyšet od průvodčího, když mi připomínal, že je zastávka na znamení. Kde vzal to, že jsem z Prahy a že jedu na svatbu netuším. Pak někomu volal."

Seli významně poklepal na Vlkův telefon.

„Pak psal sms a ano, asi mě vyfotil – teda určitě mě vyfotil. A vystoupil asi čtyři, nebo pět zastávek přede mnou. Už si nepamatuji, kde přesně to bylo."

Seli si povzdechl.

„A neslyšela jsi, co říkal do telefonu? Aspoň něco?"

Pokusila jsem se přenést v myšlenkách o hodinku zpátky.

„A jo, máš pravdu. Mluvil o trpaslíkovi, takže o tobě, a na někoho se zlobil. A že se prý Akéla bude zlobit. To si pamatuju přesně, protože jsem si vzpomněla na Akélu z Knihy džunglí. Byl to vlk…. A sakra! To vážně začíná dávat smysl. A mně ten chlap říkal, že organizuje skautský tábor.“

„A říkal ještě něco?“

„Jo, JOOO mluvil o FUTRÁLU a že je v něm něco jako šívan, nebo šípan.“

„Sheep One!“ přerušil mě Seli. „Ovce Jedna – Terezka!“ dodal, když viděl můj vyjevený výraz ve svitu hvězd.

„Takže víme, že je Terka na nějakém místě, kterému říkají Futrál a že je to někde blízko, protože tvrdí, že Terku včas doprovodí na svatbu, hned jak jim Klan Ovcí připíše ta procenta. Vybavuješ si ještě něco?“

„Říkal tomu druhému do telefonu, aby chytil nějakou toulavou Lassii a uvázal jí u boudy.“

„Jo, to myslel určitě tebe,“ ušklíbl se Seli a hned vysvětlil.

„Lassie je pes – fena z knížky Lassie se vrací. Je to kolie a kolie jsou původně ovčáčtí psi. A co dál?“ Seli mě nenechal ani lapnout po dechu.

„Jo ještě mluvil o nějaké adrese na nástěnce, a že smečka trefí. Jo a v Brně nasprejoval v podchodu k vlaku nějaký obrázek.“

„Obrázek? Nepamatuješ si, co to bylo?“

„Já si to dokonce vyfotila.“ Vylovila jsem mobil z kapsy. Otevřela pouzdro a při tom mi z něj vypadl papírek. Seli ho zvedl a kouknul do něj.

„To není nic zajímavého. To je jen pořadí stanic z Brna do Rakvic, abych vystoupila správně.“ Vysvětlila jsem.

Našla jsem v mobilu obrázek.

88
žába, havran (vrána) + pes (šakal), zajíc (králík)
FUTRÁL

„A vida, zase ten futrál – a já myslela, že je to nějaká náckovská kapela.“

„Proč náckovská?

„Je tady to číslo 88. Chápeš? Osmé písmeno v pořadí je H, takže HH, jako Heil Hitler. Prý to tak používají.“

Seli zavrtěl hlavou. „To bude něco jiného. Já myslím, že to je ta adresa na nástěnce pro smečku, a přesně tam bude i Terka. 88 není HH, ale obyčejné datum – dnešní datum 8.8.! Ta zvířata, to bude nějaký kód, kde ten Futrál leží.“

„Myslíš, že zavřeli Terku do zoo?“, zapochybovala jsem.

Seli mlčel a prohlížel si obrázek, jako by čekal, že promluví. Pak mu pohled sklouzl na ten můj cestovní tahák osvětlený září z displeje mobilu a zamyšleně se u něj zastavil.

„No jasně, už vím, kde Terka je,“ zatvářil se spokojeně.

„Kde?“

„Čti!“ strčil mi pod nos můj vlastní papírek.

„To jsem ale psala já.“

„Já vím. Čti nahlas!“

Poslechla jsem. „Heršpice, Modřice, Popovice, Rajhrad, Vojkovice, Hrušovany, Žabčice, Vranovice, Pouzdřany, Popice, Šakvice, Zaječí, Rakvice…“ Tázavě jsem se na Seliho podívala. „Co s tím?“

„Podívej se na ten obrázek? Nic tě nenapadá?“

Bezradně jsem zavrtěla hlavou.

„Přečti znova druhou polovinu vesnic na trase!“

Poslechla jsem ho, ale připadala jsem si jako totální debil.

„Hrušovany, Žabčice, Vranovice, Pouzdřany, Popice, Šakvice, Zaječí, Rakvice…“ Seli mi znovu strčil pod nos mobil s fotkou obrázku z podchodu. Konečně se mi rozsvítilo. No jasně. „Já jsem ale pitomá!“ vydechla jsem. Jak jsem to mohla nevidět! Žabčice – žába, Vranovice – vrána, Šakvice – šakal, Zaječí – zajíc. A pod tím vším uprostřed je nápis FUTRÁL – futrál – neboli spisovně pouzdro – Pouzdřany.

„Terka je v Pouzdřanech,“ vydechla jsem.

„Jo“ přikývl spokojeně Seli. „Teď jen, co znamená to plus. Asi to nebude plus, ale křížek. Buď to bude jen zdůraznění místa, nebo něco konkrétního. Mám pocit, že na té hlavní silnici na křižovatce u Pouzdřan je nějaký kříž u cesty. Zahlédl jsem ho, když jsme sem jeli. Nezbude nám než to prověřit.“

Seli vyskočil na nohy a začal zastrkávat můj batoh do škvíry mezi panely složenými u cesty. Při tom na mě houknul: „Vstávej. Máme před sebou 20 kilometrů a půjč mi prosím svůj mobil. Musím napsat zprávu do klanu, kde jsme. Přijedou nám na pomoc, jak nejrychleji to půjde.“

„Jak se tam chceš dostat? Je to 20 kiláků. Ty jsi mladý, atraktivní sportovec, ty to uběhneš raz dva, ale já už jsem vetchá stařenka…“ Seli mě přerušil.

„Neplácej blbosti. Pojedeme na kole.“

Vrátili jsme se k zastávce vlaku a k přístřešku na kola. Opravdu tam čtyři bicykly stály. Asi někoho, kdo pracoval v Brně na noční směně. Jedno kolo nebylo vůbec zajištěné a u druhého překroutil tenký řetěz Seli snadno za pomoci nože, který zabavil mladému Vlkovi. Opatrně jsem nakoukla do křoví. Vlk už tam nebyl. Co nevidět vypukne poplach i u Vlků. Musíme si pospíšit. Obloha se z černé změnila na tmavě modrou. Vyrazili jsme. Jeli jsme po úzké vyšlapané pěšině podél kolejí. Na silnici jsme se neodvážili, ta bude hlídaná. Trvalo to víc než hodinu, než jsme dojeli na křižovatku, o které mluvil Seli. Měl pravdu. Kříž tu byl. Černý železný na podstavci s bílou postavou Krista a pod ním s ženskou figurou, která se zlatě třpytila. Na podstavci jsem slabikovala nápis:

Já jsem vzkříšení a život

Kdo věří ve mě

I kdyby umřel, žít bude.

Menší písmena se ve tmě nedala přečíst. Jinak nikde nic. Všude ticho. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tu někde měli Vlci držet rukojmí. Schovali jsme se pod mostem, který tu vedl nad tratí. Seli si na mém mobilu zapnul online mapy.

„Co přesně říkal ten chlap ve vlaku o tom, kde je Sheep One?“

Vzpomínala jsem: „Že je ve futrálu… ve futrálu na prérii.“

Seli prohlížel mapu.

„Tady kousek nad námi, asi půl kilometru je kopec. Národní přírodní památka Pouzdřanská step. A na vrcholu by měl být také nějaký křížek. Teď už jsem se chytala rychle:

„Jasně. Prérie bude ta Step. Jdeme!“

Kola jsme nechali schovaná pod mostkem u trati.

Začínalo svítat. Šli jsme pomalu a opatrně do kopce. Silnice se změnila na uježděnou cestu. Minuli jsme poslední domy. Po levé straně se táhla vinice a po pravé nízké keře a pár stromů. Za námi se ozval zvuk rychlých kroků. Několik lidí v těžkých botách a všichni spěchali. Chtěla jsem to zalomit mezi keře, ale Seli mě stáhnul do vysoké trávy k plotu vinice. Jen jsme se schovali, tak se z keřů, kam jsem původně mířila vynořila tmavá, udýchaná postava, zastavila se a čekala na nově příchozí. Jen malý kousek od nás se potkali. Mohlo to být, tak osm až deset lidí. Slyšeli jsme útržky hovoru.

- vítej Akélo

-

- co tu děláš? máš snad hlídat

-

- hlídá Šedák

-

- změna plánu, přesun po silnici nevyjde, od Brna i od Břeclavi se sjíždí stádo, silnice je hlídaná, dokud nepřijede zbytek smečky a nebudeme v přesile, nic nezmůžeme

-zbytek asi nepřijede, rada dělá problémy, nechce se namočit, musíme to zvládnout sami

-

- však až bude smlouva podepsaná, ještě rádi přilezou, stačí ji uhlídat do dvou do odpoledne, pak se ovce rozutečou jak splašené stádo, ale to stará šípan nedopustí, a ještě ráda podepíše. Hlavní je odvést jejich pozornost jinam, musí ji hledat všude jinde, jen ne tady…

-

- takže všichni dolů a hlídky podél silnice!

-

- kdo uvidí někoho ze stáda, ihned hlásit mně!

-

- pošli Šedákovi sms, ať zůstane na místě a ani se nehne!

Ve tmě se zableskl displej. Celá skupina se otočila a zamířila zase dolů.

„Co teď?“ zašeptala jsem.

„Už víme, že jsme tu opravdu dobře. Ten strážce přišel tam odtud, takže pro začátek začneme stejným směrem.“ Prošli jsme skrz nízké keře a ocitli jsme se na úzké pěšině. Po dalších asi tři sta metrech jsme došli k turistickému rozcestníku:

Pouzdřanská step – Kolby

Stezka značená modrou barvou zde končila. Cesta se dělila na dva absolutně opačné směry. Oba do kopce.

„Ty jdi doprava, já doleva, na vrcholu se rozhlédni, jestli něco neuvidíš a sejdeme se zase tady. Hledáme kříž. Kdyby něco, tak jsi turistka – ranní ptáče. Mně by to nesežrali, mě znají.“

Dalších asi tři sta metrů vzhůru. Vrcholek je holý a stojí na něm kříž. Vypadá podobně, jako ten dole u silnice, jen text je jiný.

…Zase přijdu

a vezmu Vás

k sobě…

(J 14,3) L.P. 2016

Uprostřed řídké skupinky stromů, pár metrů pod vrcholkem stojí opuštěná maringotka. Záblesk světla osvítí tvář muže, zapalujícího si cigaretu. Naštěstí je ke mně otočený bokem a kouká dolů směrem k silnici. Krčím se za křížem. Tomuhle bych nenabulíkovala, že jsem ranní turistka. Je to můj starý známý sprejer „Majkl“ z vlaku. Počkala jsem, až popošel za maringotku a rychle jsem utíkala zpátky pro Seliho.

Za chvíli už se krčíme za křížkem oba. Seli rozhodl, že se pro jistotu budeme přibližovat k maringotce od západu. Obloha za námi je ještě pořád tmavá a nebudeme tak snadno vidět proti obzoru. Okno maringotky je v našem směru zakryté okenicí. Máme štěstí. Na boku maringotky je nápis: Česká zemědělská univerzita v Praze. Výzkum – výskyt vzácných rostlin v lokálních ekosystémech.

Z maringotky jsou slyšet hlasy. Oba poznávám. Jeden patří „Majklovi“, nebo bych mu měla říkat spíš Šedák? Druhý patří naší ovečce Terezce. Našli jsme ji. Seli si viditelně oddechl. Teď jen jak ji dostat ven, aniž by stihl Šedák spustit poplach. Jako by bylo mezi snoubenci nějaké neviditelné vlákno. Terka zvýšila hlas a slyším, jak vztekle říká:

„Já ti povídám, ty čokle jeden zabedněný, že si nutně musím odskočit na dámy!“

„A já ti povídám, že nikam nepůjdeš!“

„Příroda si poroučet nedá, když musím, tak musím!“

„Venku stejně nemůžeš, jsme v přírodní rezervaci!“

„Odkdy zrovna tebe takové věci zajímají?“

„Od té doby, co jsem profesor biologie a ekologie!“

„Taky se ti můžu vyčůrat tady uprostřed na ten kobereček a budeš to v pondělí vysvětlovat studentům! To se vážně bojíš, že bych ti utekla? V těchhle botách? to jsou všichni ostatní vlci taky takoví chcípáčci jako ty?“

Koukla jsem na Seliho, měl pusu od ucha k uchu. Naklonil se ke mně a zašeptal:

„Je skvělá co? Já ji prostě miluji.“

Terky taktika zvítězila. Profesor Šedák ztratil nervy.

„Tak pojď ty ovce umíněná, ale nepočítej s žádným soukromím, nespustím z tebe oči!“

„Úchyle!“

„Na tebe jsem tak zvědavý, takových už jsem viděl.“

„Leda ve snu ubožáku!“

Dveře se otevřely, Terezka seskočila ze schůdků a rozhlížela se pozorně kolem. Těsně za ní vyšel Šedák a držel ji za rameno.

„Nikam nechoď, tady můžeš hned vedle!“

„To nemůžu, sem je odevšad vidět. Já chci tam mezi ty stromy!“ ukázala prstem směrem, kde jsme se schovávali my.

Teď už Šedák opravdu vrčel jako vlk a ostře trhnul Terce s ramenem.

„Tady a hned, nebo jdeme zpátky! Už tě mám plné zuby!“

Seli sebou škubl a zamračil se.

„Au! Tak dobře ty surovče,“ podvolila se Terka a začala pomalu sundávat svetr. Natáhla ruku se svetrem k Šedákovi.

„Podrž mi to!“

Šedák automaticky natáhl ruku a vtom sebou Terezka mrskla, hodila mu svetr do obličeje a začala utíkat směrem k nám. Šedák vztekle hodil svetr na zem a rozběhl se za ní. Byl si tak jistý, že mu neuteče, že se ani nesnažil dohnat ji co nejdřív. Skoro to vypadalo, že si lov na kořist užívá. Tak se stalo, že Terka proběhla kolem stromu, kde jsme byli schovaní, o vteřinu dřív než on. Vlk nekoukal ani nalevo, ani napravo a už už po ní natahoval ruku. Stačilo mi jen trošku povystrčit nohu vlkovi do cesty. Šedák se zřítil k zemi v krkolomném kotrmelci. Než se stihl posbírat ze země a uvědomit si, co se děje, už byl u něj Seli. Vrazil mu pěstí vší silou do nosu. Něco křuplo. Vlk znovu upadl a začal sténat. Seli si sedl na jeho záda a přitiskl mu obličej do trávy, aby nemohl křičet. Terezka se zastavila a otočila se.

„No to je dost, už jsem myslela, že se budu muset zachraňovat sama,“ zhluboka dýchala.

„Ahoj Vardi, jaká byla cesta?“ zeptala se konverzačně společenským tónem.

„Jak to myslíš? Že to je dost? My tě tu hledáme celou noc, jako poklad Inků a ty mi ani pusu nedáš?“ ozval se dotčeně Seli.

Terezka dramaticky pozvedla obočí. „Cože? Pusu? A před svatbou? Jsem slušně vychovaná dívka.“ Musela jsem se začít smát, ale Seli nás rychle vrátil do reality. Odvlekli jsme Šedáka do maringotky. Tekla mu krev z nosu a měl ho poněkud nesymetricky nakřivo. Ani se moc nebránil. Sténal, plival kolem sebe krev a tiše, za to velmi sprostě, nadával. Měl toho očividně všeho dost. Terezka našla ve skříni lepicí pásku a tou jsme ho přikurtovali k židli. Seli mu chtěl ještě něčím převázat pusu, aby nemohl křičet, ale Terezka se slitovala a přesvědčila ho, že ho ten nos musí už tak děsně moc bolet, a že i když bude řvát, v tuhle dobu sem žádný náhodný turista nezabloudí a Vlci si ho najdou tak jako tak.

Rozednělo se. Krajina zářila ve vycházejícím slunci. Za námi barevná a rozkvetlá, zvlněná step a před námi svahy se vzorně nalajnovanými vinicemi proložené skupinkami stromů a keřů. Dole pod námi malebná vesnička s bílou silnicí uprostřed. Kousek za ní se třpytila hladina Novomlýnské nádrže. Sbíhali jsme jihovýchodním směrem dolu po pěšině k silnici. Zpátky do vesnice jsme nechtěli. Vlci už mohli najít naše kola a vyhlásit poplach. Neměli jsme přesný plán. Chtěli jsme se schovat u silnice a počkat až dorazí Ovčí komando na pomoc. Jenže nevyspání a únava si začaly vybírat svou daň. Nedávali jsme tolik pozor a dole u silnice jsme doslova zakopli o vlčí hlídku. Rvali jsme se jako diví, ale na každého z nás připadli tři. Když už to vypadalo beznadějně. Ozval se na silnici zvuk motorek. Jeden z vlků mi předloktím zacpal pusu, ačkoliv v burácení motorů by mě stejně nebylo slyšet. Kousla bych ho, ale vážně měl tu košili tak propocenou, že bych se pozvracela. Terka na tom byla podobně, ale všimla jsem si, že si opatrně vyzouvá patu z jedné boty. Když už byly mohutné choppery jen kousek od nás, kopla nohou a její střevíček proletěl přes křoví doprostřed silnice. Motorkářský gang se zastavil, motory ztichly a do keřů za námi vrazilo asi sedm mužů a dvě dámy v kožených bundách s třásněmi a přilbami ozdobenými rohy. Ovčí komando dorazilo. Začala další bitka. Facky létaly vzduchem, jako v Italském westernu. Celou scénu přerušily až tři houkající a modře blikající

policejní vozy. Muži zákona vyskákali z aut s pistolemi v rukách a donutili nás všechny lehnout si na zem. Jeden z Vlků zůstal stát a vítězně se šklebil.

„To je dost kluci, že jste tady. S těmi rohatými je pořád nějaká potíž."

Velitel hlídky se k němu otočil a pomalu sklonil zbraň.

„Mám pro tebe Akélo vzkaz. Rada tě sesadila, jsi obviněn z porušení dohod a vyvolávání konfliktů mezi klany. Máme tě dovézt na ústředí, kde se všechno prošetří."

Akéla zbledl a než se vzmohl na slovo, dostal na ruce želízka a dva policisté ho cpali do vozu. Překvapeně jsme se všichni začali zvedat ze země. Velitel se otočil k Terezce.

„Slečno Terezie, klan Vlků se Vám tímto omlouvá. Dovezeme Vás i s ženichem a svědkyní zpátky do Rakvic, ať se stihnete bez problému připravit na svatební obřad a nástup do funkce."

*

Bylo po obřadu a já se konečně mohla začít v klidu rozhlížet kolem. Martin přijel vlakem v poledne, ale moc jsme si toho říct nestihli. Já se snažila zhostit své role svědkyně a Martin své role kameramana. Konečně jsme se k sobě dostali na pár slov v klidu. Martin zářil.

„Neříkali, že tu bude maximálně třicet lidí? Vždyť je jich tu tak šedesát. A co ti motorkáři? To jsou kamarádi od Terky? Ani nemají modré šaty. Maximálně to tetování. Ale jinak je to skvělá svatba, co myslíš? Takovou by chtěl určitě každý..."

Před branou zastavila sanitka. Ze sanitky opatrně vystoupil Šedák s obrovským obvazem na nose.

„Kdo to je?" zeptal se spíš sám pro sebe Martin. Než jsem stihla odpovědět, ozval se majitel vinotéky otvírající další láhev vína:

„To je pan profesor Šedivý, učí botaniku na vysoké škole v Praze. Bydlí tady u nás v apartmá celé léto. Zkoumají tu se studenty nějaké kytky nahoře v Pouzdřanech.

„Co se Vám stalo pane profesore?" Šedivák se na mě podíval a zakopl. Martin mu přiskočil na pomoc a zachytil ho.

„Pojďte, tady to jejich vínečko má zázračnou moc. Vyléčí vás v cukuletu." Vtiskl Šedákovi do ruky plnou sklenku bílého. Přesně v tom okamžiku se ve dveřích objevili šťastní Šťastní novomanželé. Terezka se podívala Šedákovi na nos a uznale pokývala hlavou:

„Pěkná práce." Seli pozvedl svou sklenku a ťuknul s ní o Šedákovu:

„Tak na brzké uzdravení příteli." Šedák do sebe kopl celou sklenku na ex.

„Ale nééé!" ozval se Martin. „Tohle nemůžete, to není rum pro piráty. Tohle vínečko se musí vychutnávat. To je božský nektar." Martin se omluvně otočil na majitele vinařství.

„Já si ho vezmu na starost. Nesmíte se na něj zlobit – to víte – Pražák…"

NADĚJE

Soví Voči pro Michala, a tak trochu pro Alžbětu…

KARTY

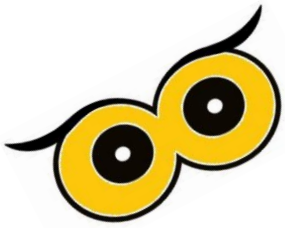

A jsme v pasti. Podařilo se nám sice dostat se do jeskynního labyrintu včas a zaplavit přístupovou chodbu, ale co dál? Ve světle loučí jsem viděla vyděšené obličeje vesničanů. Těžko říct, jestli se báli víc našich pronásledovatelů, nebo těch tichých a tajemných chodeb před námi. Na můj rozkaz se všichni chystali k odpočinku a krátkému spánku. Půlka lidí z mé jednotky se rozestavila na stráž. Hlídali zatopenou chodbu a všechny tři chodby na druhé straně jeskyně. Harlik stále seděl na zemi a v chabém světle louče si před sebou rozkládal svoje ohmatané karty. Vesničané v něj očividně vkládali větší důvěru než ve mne. Ani jsem se jim nedivila po dnešním dnu. Chtěli po něm, aby jim z karet vyčetl, jak si bozi přejí, aby se zachovali. Sedla jsem si vedle něj.

„Tak co? Už víš kudy se máme vydat dál? Máš nějakou kartu, kde je napsáno, jestli nalevo, nebo napravo?“

Harlik si potichu povzdechl. „Takhle to nefunguje, je těžké se rozhodnout. Nejraději bych to nechal na někom jiném. Zvláště, když jsou v sázce životy všech kolem.“ To bylo na místního mága a léčitele překvapivě upřímné. Žádný mág, mastičkář, zaříkávač, ani kdovíkdo, neprozrazuje svá tajemství, metody, a hlavně ne pochyby. Překvapilo mě to. Proč se najednou svěřuje mně – velitelce jednotky, která nedokázala zabránit obsazení jejich vesnice a jen stěží zvládla pomoci zachránit obyvatelům jejich holé životy?

„Copak? Ty svým vlastním kartám nevěříš?“

„Právě že věřím. Věřím sobě. A vím, že když se rozhodnu správně, tak umřu a když špatně, tak umřou všichni ostatní.“

Koukal do karet a mračil se. Tiše jsem si ho prohlížela. Byl asi tak starý jako já. Na muže docela hezký. Dokonce mu slušela i ta malá jizva na obočí. Měl tichý a uklidňující hlas. Bylo příjemné ho poslouchat a sedět v jeho blízkosti. Uvažovala jsem, jestli ta pěkná ústa umí i dobře líbat. Až mě ten nápad polekal. V minulých dnech, kdy moje jednotka nastoupila hlídku s centrem v jeho vesnici, jsme si povídali často. Byl dost chytrý a měl velice slušné znalosti. Když jsem se ho zeptala, jak se tak mladý stal vůdcem vesnice – řekl jen, že měl dobrého učitele. Patřil stejně jako já k „přebytečným.“ V království děti přebíraly řemesla a zaměstnání po rodičích. Ale pokud žilo v rodině víc potomků, nebo byli sirotci, jako já, podstupovali ve dvanácti letech magickou zkoušku nadání. Jednou za rok se sešli ve městě řemeslníci a jiní, kteří hledali učně a tovaryše a děti, které hledaly svůj osud. Králův mág pomocí magického oka, každému mistrovi vybral jeho učně. Tak se stal z Harlika vesnický léčitel a ze mne voják a během let, kdy jsem se osvědčila, i velitelka malé hlídkové skupiny.

Nevěděla jsem, proč mi magické oko vybralo osud provázený smrtí, když já jako malá chtěla být ze všeho nejvíc kuchařka, asi proto, že jsem si často užila dost hladu a chtěla jsem s ním skoncovat. Teď jsem sledovala Harlika a přemýšlela o tom, jestli on je se svým údělem spokojen. Líbil se mi. Až moc. Vojáci by si něco takového neměli dovolit.

„Tak tedy vyberu cestu já,“ snažila jsem se to říci povzbudivě.

Nezabralo to.

„To je právě to rozhodnutí, které mám udělat. Nechat to na tobě, nebo se rozhodnout sám...," podíval se mi do očí.

„Aha," asi jsem se netvářila moc chytře.

„Podívej!" začal ukazovat karty. Tady jsem já, tady jsi ty a tady mezi námi je karta moudrosti a učení. Karty říkají, že tě mám naučit v nich číst, aby ses uměla rozhodnout."

„Co? Já?" Tohle mne opravdu překvapilo. Oči mi padly na karty. Uprostřed se nacházel obrázek s knihou, svitkem, svícnem a symbolem boha moudrosti a učení. Po jedné straně ležela karta, představující barevně oblečeného kejklíře.

„To máš být ty?" zeptala jsem se.

„Ano já"

„Ale proč? Ty přeci nejsi šašek a ani nevypadáš moc vesele."

„Prostě to vím, že ta karta ukazuje mě. Chci vracet lidem ztracené úsměvy. Když někomu ulevíš od bolesti a vyléčíš ho, tak mu vrátíš úsměv. Je to dobrá karta."

Začala jsem si prohlížet kartu, která měla znázorňovat mne.

„Cože? To snad ne?"

Na obrázku se vlnil oblý a zelený vrch. Za ním vycházelo slunce. Po straně pramenil potok a na druhé rostl zelený strom s ptačím hnízdem ve kterém ležela tři zlatavá vajíčka. Hlavní postavou karty byla dívka v bílých, prostých šatech, které obepínaly její značně zakulacené bříško. Měla dlouhé světlé vlasy a na krku přívěšek s modrým srdcem. Dole pod obrázkem stálo starým písmem napsáno: NADĚJE.

„To je nesmysl! To není moje karta! Já jsem voják! Zabíjím! Nenosím naději, ale smrt! Tohle by měla být moje karta…" Vytáhla jsem z balíčku kartu, na které stála pevně rozkročena valkýra ve zbroji s krvavým mečem v ruce a vítězným věncem nad hlavou.

„Líbí se ti ta karta?" zeptal se Harlik.

„Ano líbí! Vlastně…" zaváhala jsem. Dívala jsem se na kartu a nemohla jsem odtrhnout oči. Za valkýrou se černalo město. Zbořené město. Hořelo. Plameny se náhle před mýma očima zavlnily. Oblaka kouře se zkroutily do divných tvarů. Odhalily šibenici s bezvládným tělem. Vedle valkýry trčel začernalý keř bez listí a pod ním leželo malé mrtvé dítě. Modré prázdné oči upíralo na mne a ve světlých vláscích se červenala krvavá stopa. Dole stálo napsáno: VÁLKA. Cítila jsem, jak se mi do očí derou slzy. Potlačila jsem vzlyknutí a rychle kartu pustila.

„Tak co? Líbí se ti?" znovu se zeptal Harlik. Zdálo se, že ví, co jsem právě zažila.

„Ty karty jsou živé!" slyšela jsem svůj vlastní polekaný hlas. Harlik se usmál a podal mi kartu Naděje. Hřála v dlani. Pomalu jsem se uklidňovala.

„Kolik lidí už jsi zabila?" zeptal se.

S odpovědí jsem si dala na čas.

„Jsem členka hlídky a jednotce velím teprve rok. Spíš hlídáme a strážíme. Před rokem jsme pátrali po lupičích, kteří přepadávali a zabíjeli kupce na staré stezce. Našli jsme je. Došlo k boji. Zabila jsem dva. Pak mne povýšili a dostala jsem pochvalu."

Už jsem Harlikovi neřekla, jak děsivý zvuk vydává meč přetínající kosti. Jak strašné je poslouchat chrčení umírajícího. Týden jsem zvracela. A dodnes se občas vzbudím s pocitem lepkavé krvi na rukou. Neřekla jsem mu to, ale on se na mne díval se soucitem, jako by to vyčetl z mých očí.

„Ty nejsi Válka! Jsi Naděje! Vím to! A ty na to nikdy nezapomeň!"

Snažila jsem se najít ztracenou rovnováhu a vrátila jsem se k původnímu tématu.

„Takže kudy půjdeme dál? Chápu správně, že tyhle chodby nikdo nezná, ačkoliv jsou jen kousek za vesnicí?“

„Přesně tak. Tohle podzemí je prokleté podle místní pověry a nikdo sem nechodí. Děti o něm poslouchají historky už od narození. Těch pár, kteří pověrám nepodlehli a vypravili se sem, se ztratilo a už nikdy se nevrátili. Ale legenda říká, že ten, kdo opravdu potřebuje pomoc – projde. Vesničané doufají, že tohle je ta výjimka a že dnes budou démoni zde spát.“

„Pošlu své lidi prozkoumat, kterým směrem chodby vedou.“

Vzbudila jsem těch dvanáct, kteří nestáli na hlídce, rozdělila je po čtyřech a poslala do chodeb.

Pak jsem se vrátila k Harlikovi. Podal mi své karty.

„Víš, karty ve skutečnosti vůbec nic nepředpovídají. Každý člověk má v hlavě to, co je potřeba udělat. Jeho nejhlubší já to ví. Jde jen o to tu vědomost dostat na povrch a uvědomit si ji. Je jedno, jaké karty ti padnou. Důležité je, co tě napadne, když je vidíš a co si myslíš, že ti chtějí říct. Věštcem se stává ten, kdo zná lidské povahy a umí předvídat jejich reakce. Když u dvou lidí padnou stejné karty – jejich výklad bude pokaždé jiný. Když dva věštci budou věštit ze stejného postavení karet stejnému člověku, pokaždé řeknou něco jiného a obojí bude pravda, pokud jsou dobří. Je to jen pomůcka pro uspořádání myšlenek. Zamíchej je!“ přikázal.

Zamíchala jsem karty.

„Vyndej tři karty a polož je obrázkem nahoru. To je první chodba.“

Položila jsem před sebe karty s nápisy: Mrzutost, Nemoc a Faleš.

„Co tě napadá?“ zeptal se Harlik.

„Že ta chodba je dlouhá, lidi budou remcat a pak to buď bude o zlomení nohy, nebo tam bude špatný vzduch, a nakonec ta chodba bude slepá,“ zasmála jsem se své fantazii.

Harlik se nesmál.

„Naprosto správně. Pokýval hlavou. Tuhle chodbu bych také nevybral. Tak dál. Druhá chodba.“

Teď jsem vyložila. Potíže, Domov a Vojáka na stráži. „První je jasná. Potíže máme už teď a budou dál. Karta domova se mi líbí, působí bezpečně, ale co ten voják?“

„Voják na stráži je ochránce a má schopnost odvracet špatné karty, které jsou před ním.“

„Takže tohle bude správná chodba, jen se musíme připravit na potíže při cestě.“

„Taky si myslím.“ Kývl hlavou Harlik

Začala jsem pokládat karty na třetí chodbu. Harlik mlčel a sledoval mne. Pokušení, Válka, Smrt. Usilovně jsem přemýšlela. Pak jsem váhavě začala. „Chci se pomstít za to, že jsem musela ustoupit. Vrátím se do vesnice. Nevím jak, ale vím, že zvítězím i proti přesile. Vyženu je z vesnice a nakonec umřu. Že by ta poslední chodba byl nějaký tajný vchod do vesnice?“

Harlik sebral karty a zase je složil do balíčku.

„Je to možné. Co budeš dělat?“ zeptal se mě.

„To, co musím. Ty vyvedeš vesničany druhou chodbou a já s mými vojáky půjdu tou třetí.“ Harlik mlčel.

„Chtěl jsi, abych rozhodla já. Tak jsem rozhodla!“ Nakonec jsem to nevydržela:

„Poslyš, karta smrti znamená vždycky jen smrt?“

„Ne, dokonce to velmi málokdy značí opravdu smrt. Tahle karta znamená prudkou změnu. Chvíle kdy něco končí, ale něco jiného může začít. A taky to nemusí značit zrovna tvoji smrt,“ dodal nakonec.

„Ale já do té třetí chodby musím jít. Cítím to. Je to důležité.“ Můj vlastní hlas mi zněl umíněně.

„Já vím. Měla bys jít,“ souhlasně kývl hlavou Harlik, ale do očí se mi nepodíval. Složil si plášť pod hlavu a zavřel oči. Mezi námi zůstal ležet balíček karet. Vzala jsem ho do ruky. Myslela jsem na to, že by mohl umřít někdo jiný. Moji vojáci? Je to naše práce. Naše povinnost vrátit lidem jejich vesnici. Komu patří smrt? Mně nebo… Vytáhla jsem bezděky kartu zprostřed balíčku. Pestře oblečený šašek se na mne vesele smál…

*

Škvírou ve stropu jeskyně se prodíralo pár nesmělých paprsků světla. Bylo ráno. Vesničané už byli připraveni. Téměř padesát žen, mužů a dětí v tichosti stálo u druhé chodby. Průzkumníci se vrátili ještě v noci. První chodba prý vedla kamsi dolů až k malému jezírku se sirnou a páchnoucí vodou. Druhá ústila na opačném břehu řeky. Východ byl skrytý. Nemělo by být těžké dostat se nepozorovaně až do další opevněné osady. Nepřátelé nikde. Dva z mých mužů tam zůstali na hlídce a dva se vrátili se zprávou. Muži z třetí chodby přišli trochu rozpačití. Řekli, že chodba nikam nevede. Na konci prý našli kamennou stěnu a lidské kosti. Vesničané odešli. Harlik s nimi. Chtěl zůstat s námi, ale nakonec uznal mé argumenty, že ho jeho lidé potřebují víc. Měla jsem o něj strach. Sledovala jsem světla jejich loučí, jak mizí v chodbě. Doufala jsem, že bude Harlik v bezpečí a že si se mnou bohové nehrají nějakou ošklivou hru. Poslala jsem s vesničany další čtyři vojáky a se zbylými jsem zamířila do záhadné chodby.

Moji jinak sebevědomí muži se chovali trošku nejistě a váhavě. Nechápala jsem proč. Chodba byla prostě jen chodba, trochu vlhká a trochu zatuchlá a moji věštbu z karet včera vojáci neviděli. Neklidná jsem měla být já, ne oni. Mě chodba naopak podivně přitahovala Bezděky jsem zrychlovala, jak jsem chtěla co nejdřív odhalit její tajemství. Ano, už jsem nepochybovala, že nějaké tajemství skrývá. Došli jsme na konec ke kamenné stěně. Co teď? Na zemi ležely kosti. Všimla jsem si, že je jich půlka. Zbytek ostatků musel ležet pod stěnou. „To jsou dveře. Hledejte něco, čím se to otevírá.“

Netrvalo dlouho a našli jsme páku, ovládající mechanismus dveří. Muži se stále nervózně rozhlíželi. Kamenná vrata se zvedla nahoru. Za nimi se nacházela jeskyně. Podlaha byla poseta kostmi. Uprostřed jeskyně stál kamenný stůl a na něm ležela drátěná košile. Leskla se nepřirozeně zelenou barvou. Vůbec nevypadala rezavě, ani zaprášeně. Přitom tu musela ležet už hodně dlouho. Napřed jsme zajistili bránu, aby se za námi nezavřela – tedy mysleli jsme si, že jsme ji zajistili... Prohlédli jsme jeskyni, ale žádný další vchod, ani nic jiného tu nebylo. Jen magická košile a kosti. Drátěná košile mě nepochopitelně lákala. Puzena neodolatelnou silou, jsem se jí dotkla. Ozvala se rána a zvuk drceného kamení. Někdo vykřikl. Brána spadla. Půlka mých mužů zůstala uvnitř a půlka venku. Volala jsem na ně, aby bránu zase otevřeli, ale odpovídali, že to nejde, že páka zmizela. Nařídila jsem jim s tím něco rychle udělat. Muži, kteří zůstali se mnou byli vyděšení. Já ne. Připadala jsem si, jako opilá. Vrátila jsem se ke košili a pozvedla jsem ji.

„Paní, to byste neměla!“ vystrašeně řekl jeden z mužů. Neposlouchala jsem ho. Další mé vzpomínky jen mlhavé. Vím, že jsem si svlékla svou zbroj hlídky a oblékla si tu podivnou košili. Došla jsem k zavřeným dveřím pasti a ty se samy od sebe otevřely. Nevnímala jsem výrazy svých mužů a vracela jsem se do vstupní jeskyně. Běželi za mnou. Na můj příkaz zvedli stavidlo a začali vypouštět vodu ze zatopené chodby. Nemohla jsem se dočkat. Tasila jsem meč, a ještě po kotníky ve vodě jsem běžela chodbou. Muži za mnou. Dříve, než mne dohonili, zabila jsem

u vchodu tři Khorangy. Nevím jak, ale najednou leželi přede mnou v krvi. Rozběhla jsem se k vesnici. Ty dvě míle jsem uběhla strašlivě rychle. Vojáci mi nestačili. Khorangové se ve vesnici chovali jako doma. Ovládla mě šílená zuřivost a nenávist. Padali jako panáci. Zabíjela jsem je jako komáry. Můj meč vypadal jinak, než jsem si ho pamatovala. Zdál se větší a svítil. Khorangové začali utíkat. Jednoho po druhém jsem je dobíhala a dorážela, jako dobytek. Najednou nebylo na koho útočit. Vrátila jsem se do vsi. Všude jsem viděla plno krve a mrtvých těl nepřátel. Celá jsem se třásla.

„Chci krev! Chci zabít a dívat se do hasnoucích očí!“

Na kraji vesnice se objevil muž. Běžel ke mně. Něco vzrušeně křičel.

„Okamžitě to ze sebe sundej Elis! Přestaň s tím! Zmocní se tě to! Svlékni tu ohavnost ze sebe!“ křičel na mne pořád naléhavěji. To si ke mně nikdo nesmí dovolit! Jsem nejsilnější a nejmocnější a všichni se mi budou klanět! Z úst mi vyšel výkřik v nějakém divném jazyce. Zvedla jsem meč ke smrtící ráně. Muž klopýtl a upadl. Z kapsy mu vypadly karty a rozsypaly se kolem. Znovu jsem ve vzteku pozvedla meč. Čepel zasvištěla vzduchem. Dnes jsem poprvé minula. Muž se odkulil na stranu a můj meč se zabodl do země a rozťal jednu z karet ležících na zemi… Svět se zastavil…

Dívala jsem se na zničenou kartu. Na obrázek šaška rozpůlený mým mečem! Najednou jsem cítila v hlavě cizí myšlenky. Ztratila jsem pojem o čase. Vznášela jsem se v prázdnu a byla jsem bohyně a všichni mě uctívali a všichni se mě báli. Obětovali mi krev svých nepřátel. Sladkou krev… Horkou krev…! NE…!!!

Stála jsem na trhu a dívala se na tetu, jak nad ohněm šikovně obrací placky a polévá je medem. Krásně to voní. Chtěla bych to taky umět, až vyrostu…. Ne to není teta. To jsem já a ta malá holka co se na mne dívá a směje se? Zatraceně, kdo to je? Vypadá jako já. Ne, má jiné oči. Ty oči znám. Jsou něžné a laskavé. Takové má Harlik. Harlik? Kdo je Harlik? Opět zírám na kartu v prachu. Pestrobarevný šašek, co vrací lidem úsměvy. Meč mi padá z ruky. Rychle ze sebe strhávám drátěnou košili. Nejde to. Je jako živá a svírá mě. Konečně doběhli moji vojáci. Překvapeně se rozhlížejí kolem.

„Sakra pomozte mi z toho!“

Jen bázlivě se ke mně přibližují. Harlik se zvedá ze země. Pro něco se shýbne a vtiskne mi to do ruky.

„Jsi Naděje. Nikdy na to nezapomeň!“

Na kartě stojí dívka v bílém a tentokrát má moji tvář. Košile povolila. Konečně. Zahazuju ji, co nejdále od sebe. Vezmi si ji zpátky! Dnes jsi dostala dost obětí! Vezmi si ji zpátky!“

Můj hlas zní chraptivě. Nakrátko pocítím touhu si ji zase obléci, ale Naděje v dlani mě hřeje...

Záblesk! A košile je pryč. Vojáci padají na kolena a modlí se ke všem bohům na jaké si vzpomenou.

Před očima se mi zatmělo a jak padám, cítím Harlikovy ruce, jak mne chytají.

Když jsem se probrala, ležela jsem v Harlikově pokoji pro nemocné a on seděl u mě. Místnost ještě nebyla zcela uklizena po nájezdu Khorangů. Cítila jsem se strašně bídně.

„Už nikdy nikoho nechci zabít! Bylo to strašné!“ chtělo se mi brečet.

„Málem jsem zabila tebe…“ roztřásla jsem se.

„Ale neudělala jsi to. Jsi silná. Silnější, než si myslíš. A karta Smrt, neznamená vždycky smrt. Nezapomeň!“ pohladil mě jemně po tváři. Chytla jsem se jeho ruky.

„Já vím, znamená náhlý konec jednoho a začátek něčeho jiného," vydechla jsem.

„Proč jsi se vrátil? Přikázala jsem ti zůstat s tvými lidmi."

„Chtěl jsem vědět, co tím Pokušením ty karty myslely…"

„Lžeš. Proč jsi se vrátil?"

Chvíli mlčel.

„Ty nevíš?."

Věděla jsem. Už jsem se na nic neptala.

V místnosti se zešeřilo, ale já měla pocit, jako by vyšlo sluníčko. Podával mi hrnek s vodou. „Já nepotřebuji vodu a ty to víš. Nevím, jak jsi to dokázal, ale miluji tě a je mi jedno co si o tom myslí ve vojsku. Lůžko bylo dost veliké. Vešli jsme se tam oba. Harlikova náruč se stala spolehlivým lékem na vzpomínky dnešního dne. Byla to nejkrásnější noc v mém životě. První taková v mém životě. A ano. Umí opravdu krásně líbat a hladit a …

Ráno přijela posila z města a moji jednotku naopak převeleli tam. Šli jsme pěšky, protože o koně jsme přišli. Harlik stál před domem a smutně se na mě díval. Nic neříkal. Rozbušilo se mi srdce.

Zprávy se šíří rychle. Moje jednotka byla vyznamenána. Všechny vesničany jsme zachránili, neztratili jsme ani jednoho muže a vesnici jsme dobyli zpátky. Khorangové se stáhli co nejdále od našich hranic. Pověsti o mstící se bohyni války se šířily rychle. Nikdo se mě na nic netroufl ptát. Až král. Vypověděla jsem mu příběh popravdě. Chtěl tu drátěnou košili. Nevěřil mi, že zmizela. Vyslechl muže z mé hlídky a všichni mu řekli to samé. Sám se vypravil do podzemí, ale nic nenašel. Třetí chodba neexistovala.

Zašla jsem za mágem s magickým okem.

„Když mi magické oko vybere poslání. Musím u něj zůstat celý život?"

Mág se zamyslel.

„Ne, jen ti vlastně řekne, v čem jsi dobrá, nebo kde můžeš udělat něco pro ostatní. Jestli pomýšlíš na odchod z královy armády – nedivím se ti. Máš na to právo. A navíc myslím, že tvůj úkol tady už skončil. Zbavila jsi naši zemi velké hrozby. Nikdo jiný to udělat nemohl. Tu košili na sebe mohla obléknout jen žena bojovnice. Proto tě patrně Oko kdysi vybralo. Byla to drátěná košile bohyně války. Jen před ní se mohly ty padací dveře otevřít. Muži, kteří tam vešli před tebou, zemřeli. Magická zbroj je neposlouchala. Ano myslím, že je čas, aby sis svůj osud vybrala sama. Silná jsi na to dost, když jsi se dokázala postavit i bohyni."

Vešla jsem do Harlikova domu. Nebyl tam. Sousedka mi řekla, že je v lese a mile se na mě usmála. Pamatovala jsem si ji, jak k sobě v jeskyni zoufale tiskla svoje tři děti.

Vešla jsem do Harlikova pokoje a položila si vak s věcmi na zem. Vyndala jsem z něj úplně nové bílé lněné šaty. Ze džberu jsem si nalila vodu, svlékla jsem se a rychle ze sebe smyla prach z cesty. Vojenskou košili a kalhoty jsem hodila do žhavého popela na ohništi. Okamžitě vzplály. Oblékla jsem si nové bílé šaty. Na stolku vedle Harlikova lože ležela jedna jediná karta. Naděje.

Ozvaly se kroky na zápraží. Ve dveřích stál Harlik. Chvíli se na mě jen díval a pak řekl.

„Tak jsem doma lásko, co bude k večeři?"

Chtělo se mi smát i brečet. Chytla jsem ho kolem krku a držela se ho, jako by mě chtěl odvát nějaký zlý vichr.

„Promiň, teprve jsem rozdělala oheň," zašeptala jsem.

„No to vidím,“ zamračil se na oko a podíval se významně na doutnající zbytky mé uniformy.

„Příště ať je večeře na stole včas!“

Něžně se usmál:

„Bál jsem se, že se nevrátíš. Moc jsem se bál. Víc, než tenkrát té smrti. Proč jsi se vrátila?“

„Za tebou. Jsem přece tvoje Naděje.“

„A? to není všechno. Nelži. Já to poznám.“

„A měla jsem vidění. Viděla jsem děvčátko, které mělo stejné oči jako ty.“

„Vážně? A kdo to byl?“

„Moje dcera.“

„Hmm, tak když ti bohové seslali takové vidění, tak jim nesmíme odporovat. Večeře počká.“

To už jsem napůl ležela v jeho posteli. Nové šaty se na mně ani nestačily ohřát a už zase ležely na zemi.

Mnohem později v noci, když už jsem usínala. Harlik zašeptal.

„Málem bych zapomněl. Mám pro tebe dárek.“

Naklonil se z postele a zalovil v kapse kabátu.

„Zavři oči!“

Rozsvítil svíčku a ucítila jsem něco chladivého na krku.

„Teď se můžeš podívat.“

Držel mi před obličejem malé zrcátko. Na krku mi na tenkém koženém řemínku viselo třpytivé modré srdíčko. Harlik věděl, že se vrátím ještě dřív než já…

Foto: © Miroslava Papajiková

Pár slov o pachatelce…

Alžběta Rývorová – Varda Elisabeth (1970) se narodila do knihovnické rodiny a prožila dětství na Bohnickém sídlišti zabořena nosem v dobrodružných románech. Vyučila se knihařkou, a ačkoliv ji osud zavál zcela jinam, zůstala knihám věrná.
Píše ode dne, kdy jí matka poradila:
„Je ti zle? Napiš o tom a začneš se smát.“
Její povídky najdete na webu www.varda.cz .
V roce 2022 vydala soukromě fantasy novelu
„Zelený kámen“.
Pokud milujete humor, dobrodružství a tajemno stejně jako Alžběta, nebudete se v jejím světě nudit.

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Alžběta Rývorová
Na obálku byla použita fotografie od: https://www.pexels.com/cs-cz/@erik-karits-2093459/

Korektury: Alžběta Rývorová
Ilustrace k povídce „Karty“: Veronika Mikolášková
Fotografie: Miroslava Papajiková www.mirkapapapjikova.cz

Copyright © Alžběta Rývorová, Veronika Mikolášková, Miroslava Papajiková
Další povídky vážné i nevážné od Alžběty najdete na www.varda@seznam.cz
A pokud Vám autorka některou z povídek udělala radost, pošlete jí prosím nějakou zpětnou vazbu na email: varda@seznam.cz Bude ráda 😊